

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

TÌNH YÊU MẮT - KHỔ LỤY CÒN

Kinh thành Ba Lê tung bừng đón ngày hôn lễ của Hoàng đế NãPháLuân với công chúa Áo quốc.

Khắp nẻo đường cờ xí tung bay phấp phới. Đâu đâu cũng có các biểu ngữ căng rợp trời những câu chúc tụng «*Mừng hôn lễ của Hoàng đế với công chúa Áo quốc*», «*Hoàng đế và tân Hoàng hậu muôn năm*», «*Câu chúc Hoàng hậu sớm có hoàng nam*» v... v...

Đám cưới giữa một Đại đế với một Công chúa của một cường quốc đương nhiên phải linh đình thịnh trọng.

Hoa kết đầy đường... làm cho phố phường thêm tươi vui lộng lẫy. Toàn dân liên hoan mở hội ngày vui to lớn của nước họ, cũng là dịp để người người ăn diện vui chơi như những ngày đại lễ. Ban đêm những tràng hoa pháo đầy màu sắc cũng tung bay rợp trời. Ba Lê mở hội hoa đăng...

Trong không khí tung bừng và nhộn nhịp đó có hai người đàn bà sống ử rũ và hiu hắt nhất trong đời của họ. Hai người đàn bà đau khổ ấy chính là cựu Hoàng hậu HoaPhi và nữ ca sĩ Mai Têla, nhân tình của NãPháLuân.

Các quan quân của triều đình cùng Hoàng đế đã rời Ba Lê đến tận biên giới để đón rước Công chúa. Trong khi đó những người chờ đợi ở kinh thành cũng tổ chức những buổi dạ yến, những buổi tiếp tân giữa các giới hoàng thân quốc thích hoặc ngoại giao đoàn.

MaiAnh nhận không biết bao nhiêu thiệp mời, song trong lòng mang một tâm sự ê chề, nàng không muốn chường mặt ra để gặp bất cứ người nào! Thư từ các nơi gửi tới không biết bao nhiêu, nhưng nàng vẫn không xé đọc.

Suốt ngày nàng nằm trên giường dàu dàu không nói, khách khứa tới thăm cũng không được tiếp. Quanh tòa dinh thự ĐờSoNa đã có màn lưới cảnh sát, thêm vào nỗi ảm đạm của chủ nhân càng làm cho cảnh vật ngột ngạt khó thở, trái hẳn với cuộc vui tung bừng bên ngoài.

Hôm ấy HamLinh nhất định vào gặp MaiAnh, mặc dù người đầy tớ cho biết chủ nhân không muốn tiếp khách.

HamLinh chạy tuốt lên phòng ngủ MaiAnh tung cửa đi vào, thấy bạn nằm úp mặt xuống gối, đôi vai run run. HamLinh lật mặt bạn ra vỗ về:

- MaiAnh! Sao em tự làm khổ đời mình như vậy? Em nào phải là đàn bà góa đâu mà sống âu sầu ảm đạm? Hoàng thượng cưới vợ mới, em được tự do muốn yêu ai bằng thích, không thấy là dịp tốt đó sao? Em còn trẻ đẹp, còn biết bao vương tôn công tử si mê, sao cứ nép mình phòng the hoài vậy?

HamLinh nói gì thì nói, MaiAnh cứ lặng im. HamLinh ngồi xuống giường nắm tay bạn, trù mến hỏi:

- Em muốn chị kể những tên si tình em không? Này nhé...

MaiAnh khoác tay nói:

- Chị ơi, em chán nghe đàn ông lắm và em cũng không muốn gặp ai hết. Thư từ hàng tá gửi đến cho em, em cũng không buồn mở ra xem... Thiên hạ tặng hoa cả lối, em cũng không cần biết của ai. Em khổ lắm! Chị là người phải hiểu nỗi khổ của em.

HamLinh bước tới chiếc bàn nhỏ, đọc nhanh tên họ người gửi ở các bì thư, rồi kêu lên:

- Chao ôi! Phân nửa Công Hầu Khanh Tước của Âu châu si mê em, mà em lại than khổ? Hoàng thượng đang dong ruổi trên đường đón vợ mới, em phải gấp tìm người tình khác đi chứ?

MaiAnh lắc đầu cười khổ:

- Phải đàn bà nào cũng giống chị thì thế gian này không ai đau khổ vì tình! Em yêu Hoàng thượng, làm sao có thể yêu một người đàn ông khác? Hơn nữa chị đừng quên em còn bóng ma PhanXi trong đời, nỗi lo âu còn canh cánh bên lòng. Em không còn hơi sức để chạy theo một cuộc tình mới!

Nghe nàng nhắc PhanXi, HamLinh ngưng nét dí dỏm, châu mày hỏi:

- Em vẫn không tin tức gì về hắn sao?

MaiAnh lắc đầu không đáp. Bất thành linh cửa phòng mở ra. AnDu cầm bức thư trên tay, trịnh trọng chào hai người một cách khôi hài và cười nói với HamLinh:

- Trông người đẹp hình như mới ở đâu về?
- Còn tôi, trông ông hình như vừa ở các hộp đêm chun ra?

AnDu cười hì hì:

- Tán dóc với mấy cô gái quả mất nhiều thì giờ!

MaiAnh nghiêm giọng hỏi:

- Bác vẫn không có dấu vết hấn?

AnDu làm như không lưu ý nét lo âu của MaiAnh, thản nhiên đáp nửa đùa nửa thật:

- Không có tin tức gì cả! Anh chàng mặc áo xanh đã tiêu tan theo mây khói! À, bác có gặp Giám đốc của hí viện Thiên Thai, ông ấy hỏi thăm cháu bao giờ trở lại sân khấu?

- Cháu đã cho ông ấy biết cháu đang buồn khổ, tưởng ông ấy phải hiểu chứ?

- Dĩ nhiên ông ta hiểu! Nhưng ông ta tạo một ngôi sao lừng lẫy, bỗng nhiên ngôi sao biến mất. Thử hỏi nền trời nghệ thuật tối om om, người đời soi sáng bởi đâu? Ông ta mong cháu trở lại...

MaiAnh ngắt lời:

- Hiện tại lòng cháu đang rối loạn không hát xướng được, nhờ bác cho ông ấy biết.

- Ông ấy đang lập một chương trình vĩ đại cho những ngày tới. Cháu...

MaiAnh bực mình lớn giọng:

- Cháu đã nói là cháu không thể hát! Cháu không muốn bàn đến vụ này nữa.

HamLinh xen vào nói với AnDu:

- Thôi hãy để cô ta yên, bạn ơi!

Rồi quay sang MaiAnh, HamLinh nói:

- Chị mời em đến nhà chị dùng cơm chiều nay. Em nhận lời không? Hãy theo chị đến đó vui với bọn đàn ông cho khuây khỏa.

- Cảm ơn chị! Em không muốn gặp ai trong lúc này, nhất là bọn đàn ông của chị. Hẹn hôm khác em sẽ đến chị vậy.

Biết không thể khắc phục MaiAnh, HamLinh chán nản ra về. MaiAnh đưa bạn đến ngưỡng cửa của tòa nhà. AnDu theo đưa HamLinh ra tận chỗ đậu xe.

MaiAnh trở vào ngôi thần thờ nơi phòng khách, nhìn ngọn lửa cháy phừng phừng nơi lò sưởi mà lòng nghe trống lạnh, tâm tư rên siết.

Không phải lo âu làm tâm hồn và thể xác nàng dật dờ, mà nguyên nhân chính sự buồn ghen. Nàng vốn biết trước NãPhá-Luân sẽ cưới vợ và nàng đã chấp nhận cuộc tình với người ấy chỉ là giai đoạn. Nhưng làm sao ngăn cấm con tim thổn thức? Làm sao quên được kỷ niệm ái ân? Làm sao sống tiếp những chuỗi ngày bơ vơ?

Nàng đứng lên khỏi ghế, đôi mắt u hoài nhìn bên ngoài cửa sổ... Cảnh vật cũng hắt hiu qua màn đen mỏng của buổi đầu hôm. Nàng sợ bóng đêm nên vội vàng quay mặt vào nơi có ánh sáng. Đôi mắt nàng vô tình chạm đôi mắt của người trong tranh treo nơi lò sưởi...

Người trong tranh là cha nàng, đang cười với nàng. Bỗng dung Mai Anh có cảm tưởng như đôi mắt và nụ cười của cha có vẻ chế riễu và thương hại nàng. Hồ thẹn nàng chống chế:

«- Cha làm sao thấu hiểu tình yêu của con với người ấy? Cha mẹ yêu nhau, cưới nhau và cũng chết với nhau. Đâu biết nỗi khổ đau của ái tình? Còn con thì...»

Tiếng chân của AnDu làm dứt dòng tư tưởng của nàng. Nàng chưa kịp quay mặt lại, AnDu đã cất giọng dịu dàng:

- Đừng nên nhớ dĩ vãng, nhất là một dĩ vãng đau buồn. Hãy nghĩ đến tương lai và hy vọng ở tương lai.

MaiAnh quay mặt nhìn AnDu. Đôi mắt AnDu ngời nét vui tươi trao cho nàng một lá thư, rồi nói:

- Ít ra cháu cũng nên đọc thư này. Khi này bác vào nhà gặp nhân viên bưu điện trao một bức thư tốc hành. Cháu nên xem coi có việc chi hệ trọng không?

MaiAnh mở thư với tay run, tim hồi hộp... Bên trong một tờ giấy nhỏ ghi vồn vẹn mấy chữ không có chữ ký, cũng không ghi tên người gửi thư. Thư như vậy:

«Một người chiêm ngưỡng nữ ca sĩ Mai TêLa rất hân hạnh được gặp mặt. Nếu thuận tình ngày thứ ba này tại lâu đài BaiLê buổi tối. Nhớ cẩn thận và giữ bí mật».

MaiAnh đưa bức thư cho AnDu đọc và nói:

- Người hẹn đã quái lạ, mà chỗ hẹn càng quái lạ hơn! Lâu đài BaiLê nằm trên con đường thuộc lộ trình của Công chúa Áo và đoàn nghênh hôn đi qua, lại nhằm đúng vào ngày họ dừng chân ở đó.

Bác nghĩ không có gì quái lạ cả! Bức thư đó có thể là của Hoàng đế hò hẹn cùng cháu. Nhân trước phút gặp người vợ cưới vì quốc gia, Ngài muốn gặp người yêu trong khoảnh khắc để giải tỏa bao nỗi nhớ nhung...

MaiAnh không chờ AnDu hết lời, hai má đỏ hồng, đôi mắt ngời rạng rỡ. Vẻ mặt nàng tươi như đóa hoa buổi sớm, khác hẳn với ít phút trước đó.

Tình yêu quả là liều thuốc vạn năng đem cho cơ thể con người một nguồn sinh lực tràn trề. Nàng không định cười, nhưng môi nàng mở ra khi nói trông như cười:

- Cháu sẽ rời BaLê ngày mai để đến chỗ hẹn. Bác nói với Chư soạn sẵn cho cháu một con ngựa.

AnDu kinh hoảng hỏi:

- Sao lại đi ngựa? Để bác bảo Chư soạn cỗ xe cho cuộc hành trình vài ngày. Đường xa mấy trăm dặm, trời rét lạnh, cháu không thể đi ngựa được.

- Cháu sẽ đi ngựa, nếu không sẽ chẳng đến được đúng ngày hẹn. Vả lại cháu đi ngựa quen lắm, bác đừng lo.

Không thể cấm cản được MaiAnh, AnDu đành nói:

- Thôi để bác bảo Chư soạn sẵn hai ngựa để bác cùng đi với cháu.

MaiAnh nhăn mặt:

- Đến chỗ hẹn hò đâu cần hai người? Bác không nghĩ rằng...

AnDu ngắt lời:

- Bác không nghĩ gì cả! Bác không thể để cháu xông pha ngàn dặm tới chỗ xa lạ. Từ đây đến đó phải mất hai ngày đường. Cháu là con gái còn trẻ, đâu thể đi ngựa một mình xa xôi như vậy? Bác nhất định đi theo! Khi cháu gặp Hoàng đế, bác sẽ trông chừng an toàn và chờ cháu đằng xa.

MaiAnh nín im, có nghĩa đã thuận tình. AĐơLài xuất hiện đột ngột nơi phòng, thấy cháu vui tươi khác hẳn lệ thường, vừa hoan hỉ vừa ngạc nhiên.

MaiAnh không để cô nói gì, chạy tới nắm tay cô kè vai dắt đi và nói:

- Mình vào phòng ăn nhanh lên! Kiến cắn bụng cháu ghê quá!

AnDu và AĐờLài đồng liếc mắt cười.

* *

Hôm đó là buổi xế chiều ngày thứ hai sau cuộc hành trình dài mấy trăm dặm và xuyên qua bao nhiêu làng mạc cùng rừng núi, AnDu và MaiAnh tới một làng nhỏ cách lâu đài BaiLệ không xa. An Du bàn với Mai Anh tìm một quán trọ để dọn xem tình hình trước khi đến chỗ hẹn.

Cho đến bây giờ họ chưa biết chắc cuộc hẹn hò là do Nã PháLuân hay kẻ bí mật nào khác?

Cuộc hành trình không may nhằm vào ngày thời tiết xấu, mưa gió toi bời. Nhưng với cơn rạo rục gặp lại người yêu, Mai Anh đâu quản gió, ngại mưa? Nàng vô cùng cảm động nghĩ rằng trước giây phút gặp người vợ sắp cưới, Hoàng đế còn nghĩ đến nàng.

Lòng sủng ái của một quân vương đậm đà thế ấy, thử hỏi nàng thôi yêu được?

Mặc dù là làng nhỏ thuộc nơi hẻo lánh xa xôi, nhưng nằm trên lộ trình của đoàn đưa dâu, nên đó đây cũng giăng mắc những biểu ngữ chúc tụng tân Hoàng hậu và hai bên lộ cờ xí tung bay, làm cho khung cảnh vùng hoang dã trở nên nhộn nhịp.

Thực cảnh làm cho MaiAnh ngây ngây buồn.

Bấy giờ MaiAnh và AnDu đã thả cương cho ngựa tiến chậm chậm vào sân của một khách sạn nhỏ. Cả hai chưa kịp xuống ngựa, nhân viên khách sạn đã đơn đả chạy ra đón khách.

Sự thể cũng không có gì đáng lưu ý. Vì họ sinh sống ở một làng xa xôi nên rất quý khách phương xa. Hơn nữa nhằm vào ngày rước dâu của hoàng gia, dân địa phương cũng rất hoan hỉ đón tiếp những người khách. Vì họ đoán rằng những người này là nhóm Công hầu, Khanh tước, hoặc Hoàng thân quốc thích, chứ không phải dân thường.

Vào khách sạn AnDu lo bốn phận thuê phòng và xếp hành lý. Thực ra hành lý nàg chỉ có cái rương nhỏ đựng áo ngủ và khăn lau mặt, cùng một ít vật dụng cần thiết điem trang.

MaiAnh ngồi chờ AnDu nơi bàn phòng ăn của khách sạn, trong khi AnDu theo tên bồi phòng mang hành lý lên tầng trên.

AnDu trở lại với nét mặt thoáng lo âu. MaiAnh lấy làm lạ hỏi:

- Việc gì làm cho bác lo nghĩ quá vậy?
- Bác nghĩ về cuộc hò hẹn... Đến đây rồi bác thấy có điều không ổn và nghi ngờ cuộc hò hẹn không phải của Hoàng đế.

MaiAnh đổi sắc mặt, nhưng trấn tĩnh hỏi:

- Nếu không là Hoàng thượng thì là ai chứ?

- Cũng vì bác hỏi thăm tên bồi phòng về lâu đài BaiLệ. Hấn nói, «Đó là một lâu đài hoang phế không người ở». Thiết tưởng Hoàng đế đâu có thể hò hẹn một chỗ như vậy?

Dù sao đến đây nàng quyết không quay trở về nhà. Dù kẻ đó là bọn «Hắc y» hay PhanXi, MaiAnh cũng quyết chặm mặt. Nàng ngược mắt nhìn AnDu, nói giọng cương quyết:

- Nhờ bác ra chuồng tìm ngựa. Mình nên đến đó ngay bây giờ xem kẻ hò hẹn là ai?

AnDu không chống lại quyết định của MaiAnh, vội vã đi ra ngoài. MaiAnh mở ví lấy ra cây súng nhỏ dặt vào dây nịt, bên ngoài khoác áo choàng.

Có khí giới trong tay nàng yên tâm không còn lo sợ gì nữa! Phải chăng thêm một lần phiêu lưu trong đời nàng?

Bỗng nhiên MaiAnh nghe tiếng vó ngựa rộn rảng từ xa đi tới. Nàng tò mò rời chỗ ngồi, đi đến bệ cửa sổ khách sạn phóng mắt nhìn ra đường...

Một cỗ xe ngựa to lớn và sang trọng vừa đỗ lại. Nhìn cỗ xe, cũng như người đánh xe, Mai Anh có cảm tưởng như có gặp một vài lần, nhưng không nhớ rõ ở đâu?

Vì xe đậu chênh vênh với chỗ cửa sổ nàng đứng, nên không thấy rõ người ngồi trên xe là ai? Nàng thấy lờ mờ in hình có hai người đàn ông. Chợt một kỵ mã từ xa phóng ngựa như bay tới bên cỗ xe và một người đàn ông trong xe ló mặt ra ngoài nói chuyện với người kỵ mã, làm cho Mai Anh thấy rõ bộ mặt nhìn nghiêng quen thuộc.

Bộ mặt yêu dấu của người tình xuất hiện, khiến Mai Anh mừng rỡ suýt kêu lên. Nàng tung mình chạy ra khỏi khách sạn, đứng vào lúc cỗ xe của NãPháLuân lăn bánh.

Quýnh quáng, nàng chạy bộ rượt theo vài bước, vừa lúc AnDu dắt ngựa tới, MaiAnh chụp dây cương phóng lên ngựa toan đuổi theo người yêu.

Thấy thái độ lạ lùng của MaiAnh, AnDu giữ chặt dây cương, châu mày hỏi:

- Cháu chạy đi đâu thế?

MaiAnh trả lời hấp tấp:

- Theo xe đó... chạy theo xe đó...

- Vì sao?

- Hoàng thượng ở trong...

AnDu vẫn không buông dây cương. MaiAnh tức giận cau có:

- Bác làm gì kỳ vậy? Buông tay ra! Cháu phải chạy theo xe Hoàng thượng.

AnDu lắc đầu:

- Không được đâu! Cháu nghĩ thế nào nếu Hoàng thượng thấy mình đuổi theo phía sau? Con đường này thẳng tắp, nếu

mình đi phía sau dễ nhìn thấy lắm. Tốt hơn mình đi ngả tắt sẽ tới làng kế bên trước Ngài.

- Vì sao bác biết Hoàng thượng sẽ tới làng kế?

AnDu suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Bác nghĩ, Hoàng thượng đi ngược chiều với lâu đài BaiLệ, chắc chắn không phải đến chỗ hẹn với cháu. Làng mình ở đây nằm giữa, hướng đó là chỗ dừng chân của công chúa Áo, thuộc làng ĐôNau. Theo chương trình Hoàng đế sẽ đón vợ ở đó, nhưng ông ta tới trước chưa thấy tân Hoàng hậu, nên đi tới làng kế tiếp để gặp vợ sớm hơn một chút, thay vì ngồi một chỗ chờ đợi. Bởi thế Ngài đi qua làng của mình mà chưa gặp, tất nhiên phải đi tới làng kế.

Tuy AnDu chân thật giải thích theo sự hiểu biết, nhưng lời nói vô tình làm MaiAnh đau nhói ở tim.

«À thì ra người ta nôn nao đi đón vợ mới, trong khi nàng nôn nao tưởng người tình hò hẹn với mình!»

Con ghen chột bùng bùng trào lên, nàng không còn tự chủ được lòng mình, phóng ngựa rượt theo. AnDu đành phải đuổi sát bên nàng, vừa gọi giật lại:

- Tại sao cháu muốn theo ông để làm gì? Chẳng lẽ cháu thích thú nhìn ông ta hân hoan đón vợ mới? Thấy họ thì cháu khổ chớ có ích lợi gì đâu?

MaiAnh mím chặt môi, hai hàm răng nghiền ken két. Nàng cho ngựa chạy một đôi, đã thấy cỗ xe của NãPháLuân ở đầu làng. AnDu vọt ngựa qua mặt MaiAnh chặn lối nàng, nói:

- Cháu không thể chờ tới để Hoàng thượng trông thấy. Tốt hơn mình nên núp một chỗ tiện việc rình xem.

Cả hai cho ngựa thả chậm lại. Chờ xe NãPháLuân tiến tới một khoảng, MaiAnh và AnDu liền phóng ngựa như bay về hướng nhà thờ đầu làng. Cỗ xe của NãPháLuân cũng đỗ lại cách đó không xa.

Bấy giờ hai người đàn ông chun ra. MaiAnh nhìn thấy người đàn ông đi cùng NãPháLuân là em rể của ông ta, người NãPháLuân đặt lên ngôi vị vua của Náp (Naples).

MaiAnh cùng AnDu núp nơi góc tường của nhà thờ, nhìn qua song cửa rào trông rõ mọi cử động của NãPháLuân. Có điều họ nói chuyện nghe không rõ lắm vì ở xa.

Với tiếng còn tiếng mắt của hai người đàn ông, MaiAnh đoán biết Hoàng đế đang lo âu về sự chậm trễ của đoàn đưa dâu. Người em rể thì cố trấn an ông anh Hoàng đế của mình.

Bỗng lúc ấy một đoàn người ngựa từ xa âm âm đi tới. Những người kỵ mã đứng vệt ra hai bên để nhường lối cho cỗ xe lộng lẫy lướt qua.

NãPháLuân chạy nhanh tới đón nơi đầu xe, nét mặt hí hửng như trẻ con sắp được quà! Cửa xe được mở ra... Trong xe có hai người đàn bà...

Vừa thấy NãPháLuân, một người đàn bà kêu lên:

- Hoàng thượng!

Tiếng nói nghe quen tai, MaiAnh biết ngay là em gái NãPháLuân, tức công chúa BaoLinh, vợ của vua Náp (người theo NãPháLuân). NãPháLuân hình như không để tâm nghe tiếng gọi của em gái, mà cũng không nhìn mặt em gái, vì ông ta đang để hết tâm trí vào người vợ sắp cưới của mình.

Nàng Công chúa tuổi khoảng đôi mươi, gương mặt tươi trẻ, nhưng không thanh nhã, đôi môi hơi dày, đôi má hơi bầu. Nàng choàng chiếc áo nhung màu hoa lý, trên đầu đội mũ long chim nhiều màu sắc.

Nhờ ở tước vị Công chúa, nên hình hài tầm thường đó không đến nỗi quê mùa, chớ quả thật nhan sắc còn kém con gái bậc trung lưu.

Trong khi MaiAnh nhếch môi cười nhạt khi trông thấy tình địch kém xa mình, NãPháLuân trịnh trọng nâng bàn tay của Công chúa lên môi hôn và nói:

- Phu nhân! Thật là sung sướng và hãnh diện cho tôi được tiếp rước phu nhân tại đây.

Sau câu nói ông ta nhảy lên cỗ xe, hai tay choàng vai người vợ trẻ, môi đặt lên môi nụ hôn nồng cháy, bất kể đôi giày bột ông ta dính đầy bùn và ướt sũng, vì hấp tấp bước lên xe đạp phải vũng bùn trên mặt lộ!

Màn kịch trước mắt khiến MaiAnh tai ù mắt hoa, đứng không vững, xây xẩm muốn ngã. May sao AnDu luôn bên cạnh và xem chừng mọi cử động của nàng.

Thấy nàng sắp ngã. AnDu đưa tay đỡ, dàu dàu nói:

- Khi này bác bảo cháu đừng theo Hoàng thượng làm gì cho khổ, cháu nhất định cãi lời. Sự thật phũ phàng như vậy, giờ cháu chịu trở về chưa?

MaiAnh chưa kịp nói gì, chợt NãPháLuân lớn tiếng ra lệnh người đánh xe đến làng ĐôNau. Nàng liền nói với An-du:

- Mình cũng tới làng Đô-nau!

AnDu lắc đầu:

- Trở về thôi! Tay chân cháu lạnh thế này không thể lang thang ngoài đường được nữa. Về khách sạn nghỉ ngơi cho khỏe.

MaiAnh giận dữ nói:

- Cháu không buộc bác đi theo cháu. Bác để mặc tình cháu... cháu đi...

AnDu ngao ngán hỏi:

- Theo đến đó để làm gì?

Sự thật MaiAnh cũng không biết theo họ để làm gì? Để chứng kiến NãPháLuân âu yếm thương yêu vợ, để con tim nàng quặn quai rên siết trước mỗi cử động của người yêu và tình địch chẳng?

Nàng vẫn biết càng theo đuổi càng chuốc lấy phũ phàng, nhưng cơn ghen hừng hực không kèm chế được những lý lẽ phải chăng, đôi mắt đầy huyết hận, đôi má tái xanh...

AnDu nhìn nàng thương hại, nói khẽ:

- Rồi cuộc hò hẹn đêm nay với kẻ bí mật?

- Cháu không cần đến đó! Kẻ hò hẹn không là Hoàng thượng, cháu gặp làm gì?

AnDu không nói, lẳng lặng đỡ MaiAnh lên yên. Cả hai cùng dong ruỗi theo đoàn người ngựa phía trước...

Tới ĐôNau trời đã tối hẳn, không còn lấy mắt nhìn cảnh vật rõ ràng. Đoàn xe hoàng gia dừng trước một dinh thự đồ sộ trắng toát. Những người lính canh phòng thấy xe của Hoàng đế tới thì đứng dàn hai bên làm hàng rào, cùng hô to:

- Hoàng đế muôn năm.

Thừa dịp những người lính lo việc tiếp nghênh, MaiAnh lên vào bên trong thành của tòa nhà. An Du buộc lòng phải lẻo đẹo theo sau. Hai con ngựa của họ buộc nơi góc cây bên đường. Cả hai đứng núp nơi gian nhà mát của hoa viên. Từ đó MaiAnh thấy rõ đó đây, vì đèn đuốc sáng choang.

Trước tòa nhà lồ nhố người đứng dàn hai bên để cung nghênh Hoàng đế và tần Hoàng hậu đi vào. Công chúa Áo cao hơn NãPháLuân một cái đầu, thân hình to lớn tròn trĩnh. NãPháLuân thuộc loại người hơi thấp, nên đứng bên vợ trông chẳng xứng đôi.

Những người đứng lồ nhố... MaiAnh thấy có một số quan quân trong triều và nhóm hoàng thân quốc thích. Người đáng lưu ý nhất là con gái của hoàng hậu HoaPhi, hiện là hoàng hậu

HòaLan, người mà MaiAnh đã gặp hôm nào nơi dinh của hoàng hậu HoaPhi.

Người ấy mặc chiếc áo trắng thanh lịch, nhan sắc phi phàm giống mẹ, trông xa như hình ảnh hoàng hậu HoaPhi, nhất là đôi mắt buồn man mác, mặc dù trên môi luôn điểm nụ cười.

Bỗng nhiên MaiAnh ngậm ngùi rơi lệ, thương cho cảnh ngộ của Hoàng hậu HoaPhi, mà cũng thương chính mình!

AnDu đau lòng nhìn MaiAnh, nhưng không biết phải làm sao? Một lúc ông nắm tay nàng kéo đi, nói:

- Thừa dịp bọn canh phòng còn tụ ba tụ bảy, mình lên ra ngoài trở về khách sạn. Lẽ nào chúng ta đứng mãi suốt đêm ở ngoài vườn sao? Bây giờ cháu nhìn thấy đủ mặt rồi, mình về thôi!

Đến lúc đó MaiAnh mới ngoan ngoãn vâng lời AnDu.

Nói đúng hơn, người nàng hiện giờ như cái máy không có hồn phách, nên mọi cử động tùy thuộc ở AnDu!

Bấy giờ đã hơn mười giờ đêm, MaiAnh trong tình trạng cái xác không hồn, không thể lên ngựa trở về làng kế cận. AnDu đành phải hướng dẫn MaiAnh đến một khách sạn tại chỗ.

Cả hai bước vào trong chảnh thấy chủ quán hay nhân viên khách sạn đón rước chi cả. Thiên hạ đông như ngày hội. Tiếng nói chuyện ì âm huyền não. AnDu dìu MaiAnh đến ngồi nơi ghế và bương bả chặn đầu viên quản lý:

- Này ông bạn! Ông có thể tìm cho cô nương đây một chỗ nghỉ?

Vừa nói AnDu vừa chỉ MaiAnh và tiếp:

- Vị cô nương này thân tình với Hoàng thượng, vì quá vất vả trong hành trình ủng hộ Hoàng đế mà mệt là người, không còn đủ sức ngồi lâu hơn nữa.

AnDu cố ý mượn danh vị của NãPháLuân hù viên quản lý, để may ra tìm cho MaiAnh một phòng. Nhưng viên quản lý nhìn MaiAnh, rồi đáp lời AnDu bằng một giọng khổ sở:

- Bẩm vương gia, hiện thời không còn phòng trống. Ngay cả tư phòng của chủ và nhân viên khách sạn cũng điều sung vào cho quan khách đêm nay. Chúng tôi phải đứng hầu khách, chớ không ai còn chỗ nghỉ. Tôi thật lấy làm ân hận không giúp được cho cô nương...

AnDu tuyệt vọng nhìn MaiAnh, thấy đôi mắt nàng lờ đờ, gương mặt tái mét, sức chịu đựng của nàng có lẽ quá mức rồi. Điều đó làm cho AnDu bối rối không biết có nên đem Mai Anh đi tìm khách sạn khác hay không? Chỉ sợ làng này không có chỗ trống, vì đám cưới hoàng gia linh đình, kẻ đưa dâu, người rước dâu, một làng nhỏ không đủ khách sạn để cung cấp cho nhu cầu.

Bỗng nhiên một người đàn ông trẻ ăn mặc sang trọng, dung nghi quý phái, bước đến chào MaiAnh, nói:

- Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Thân vương LaRy AnTông, trong đoàn đưa dâu của hoàng gia Áo. Tôi có dành hai phòng

nơi khách sạn này, nếu được phu nhân chấp thuận cho tôi cái vinh hạnh nhường phòng tôi cho phu nhân.

Viên quản lý giựt mình quay mặt nhìn người đàn ông vừa lên tiếng, ông ta rối rít nói:

- Trời ơi, Ngài đã trở lại rồi đây à? Tôi tưởng Ngài còn đang dự yến nơi dinh thự chứ?

Ông Hoàng nước Áo cười cởi mở và nói giọng dí dỏm:

- Rất tiếc là tôi không được dự yến, mà cũng không ai được dự yến! Chắc ông phải nuôi đỡ tôi tối nay.

AnDu kinh ngạc hỏi:

- Đầu bếp của Hoàng thượng bị đau thành linh sao chứ?

Thân vương LaRy lắc đầu:

- Không đâu! Chỉ vì Hoàng thượng không muốn dự yến, nên buổi tiệc bị bãi bỏ bất thành linh.

MaiAnh vụt tỉnh táo ngồi bật dậy hỏi:

- Vì sao Hoàng thượng không muốn dự yến? Ngài không khỏe chẳng?

Vẫn nụ cười trên môi, Thân vương Áo đáp:

- Phu nhân chớ lo cho Hoàng đế. Ngài vẫn khỏe lắm! Ngài không muốn dự yến vì muốn sớm hủ hỉ với Công chúa...

MaiAnh tái mặt, buộc miệng kêu lên:

- Nhóp!

Ông hoàng Áo sững sốt nhìn MaiAnh... không hiểu nàng nói gì? Nói ai? AnDu hết sức ưu tư, đưa mắt lo lắng nhìn Mai Anh...

Bỗng cả ba hốt hoảng chạy về phía nàng, vì gương mặt của MaiAnh không còn chút huyết sắc, tay chân cứng đờ, ngã lăn xuống nền nhà.

Khi được khiêng lên phòng riêng do thân vương Áo nhường lại, MaiAnh đã hồi tỉnh. Bây giờ trong phòng chỉ còn AnDu và người đàn bà làm việc cho khách sạn. Tay chân nàng vẫn còn lạnh ngắt, toàn thân run bần bật. MaiAnh nắm tay AnDu thều thào:

- Cháu muốn về nhà ngay bây giờ.

AnDu lắc đầu:

- Không được! Tình trạng sức khỏe của cháu không thể đi ngựa.

- Nhưng cháu không thể ở đây thêm phút nào nữa! Cháu muốn về.

- Mai đã! Mai tìm một cỗ xe ngựa để cháu trở về. Cỡi ngựa bây giờ cháu sẽ ngã bệnh mà chết.

- Cháu muốn chết lắm đây.

Nàng vừa nói vừa chạy ra cửa sổ, đưa mắt nhìn bên ngoài phố phường của nàng ĐôNau. Đèn đuốc sáng choang như ban ngày!

Dân chúng trong làng hội họp say sưa, vui với cái vui Hoàng đế nước họ. Tiếng nhạc, tiếng ca, tiếng cười nói âm ỉ về đêm càng làm cho Mai Anh điên tiết.

Nàng hướng mắt về phía dinh thự công quán... thấy ánh sáng nơi đó mờ ảo, thì tưởng tượng đến vòng tay của NãPháLuân đang ôm siết thân người của công chúa Áo quốc...

Mắt nàng mở to lên, hai hàm răng nghiến trèo trẹo với nhau, nàng nói y như muốn gây sự với AnDu:

- Rồi hẳn cũng nói: «Ái khanh của ta! Nàng tiên của ta! Ta yêu nàng hơn hết trong cõi đời này. Chỉ có nàng mới đem cho ta sung sướng thật sự vv... vv...» Đúng vậy không chứ?

AnDu đưa mắt thương hại nhìn MaiAnh, nghĩ thầm:

«Người đàn bà đang ghen đâu biết phải trái xấu hổ gì nữa?»

Ông thở dài xót thương cho cảnh ngộ của nàng, nhưng không mở miệng nói một lời.

Bất thành linh, MaiAnh chạy lại nắm tay AnDu giục dặc nói:

- Nàng ta đâu có đẹp, Hoàng thượng biết thế phải không? Nói đi! Nó không đẹp lại còn con gái của kẻ thù⁶. Hoàng thượng sống chung với nó thế nào được chứ?

Thái độ điên loạn của MaiAnh khiến AnDu cuống cuống sợ hãi. Ông dìu nàng đến giường, dẫn nàng nằm xuống, miệng réo gọi người đàn bà làm phòng:

- Chị gấp tìm một bác sĩ nhanh lên! Chị đi ngay dùm, nhanh lên!

Người đàn bà chạy vút ra cửa... AnDu vô cùng lo sợ, vì không biết tìm đâu ra một y sĩ giờ này?

Trong khi đó MaiAnh lảm nhảm nói, thỉnh thoảng hét lên một tiếng. Được một lúc nàng mệt mỏi thiếp đi...

«Trong con chập chờn nàng thấy mình lạc lõng ở hòn đảo hoang, trước mặt là vùng nước bao la không thấy chân trời, sau lưng là vùng núi hoang dại không thấy bóng người.

«Lúc bấy giờ là trời chiều, tiếng sóng vỗ ầm ầm hòa với tiếng thì thảo của rừng núi tạo nên một âm thanh ghê rợn.

«MaiAnh nhìn trước ngó sau... không biết con đường nào về nhà mình? Nàng đi loay hoay mà vẫn không ra khỏi lùm cây, người mệt nhoài, hơi thở đứt quãng.

⁶ Công chúa Áo quốc (Marie Thérèse), vợ của NãPháLuân, là cháu của Hoàng hậu Marie Antoinette, vợ của Vua Louis 16, mà trong cuộc cách mạng 1789 cả hai bị chém đầu.

«Bỗng xuyên qua kẽ lá mờ mờ của trời chiều, Mai Anh nhìn thấy đôi mắt xanh của con dã thú ngời lên như sắp sửa vô nàng.

«MaiAnh sợ hãi bỏ chạy ra biển, nhưng chạy thế nào con thú vẫn đứng sừng sững trước mặt nàng! Nàng định thần nhìn kỹ, mới nhận ra không phải là dã thú, mà là hoàng đế NãPhá-Luân!

«Ông không nói với nàng một lời, chỉ nhìn nàng bằng đôi mắt xanh tóe lửa...

«MaiAnh run sợ nhào ra biển... nước ngập khỏi cổ, khỏi đầu, làm nàng vừa lạnh vừa ngộp thở. Nàng cố ngoi lên khỏi mặt nước, nhưng những đợt sóng vẫn ào ạt tạt vào mặt nàng.

«Bất thần từ xa có một con tàu chạy phẳng phẳng tới. Người đứng trên tàu ăn mặc toàn trắng, có vẻ là một vị thuyền trưởng, đang cầm ống viễn kính quan sát chung quanh...

«Trong cơn ngụp lặn với sóng nước, với tử thần... Mai Anh chợt nhận ra người thủy thủ trước mắt là ĐạoSơn BôFo. Nàng mừng rỡ kêu lên:

«- ĐạoSơn! Anh trở lại cứu tôi phải không?

Rồi một giọng nói lạ văng vẳng bên tai:

- Nàng bị sốt nặng lắm chớ không phải thường đâu.

- Bác sĩ nhắm ngày mai nàng trở lại BaLê được không?

Tiếng nói quen thuộc của AnDu làm nàng mở mắt ra, mà miệng vẫn ú ớ gọi tên ĐạtSon. Vị Bác sĩ nói:

- Nàng bị nóng cao độ vì một phần bị thấm lạnh, một phần vì khí uất trong người dâng lên. Ngày mai nếu nhiệt độ giảm có thể về BaLê được, nhưng tuyệt đối không được đi ngựa.

Vâng tôi sẽ tìm một cỗ xe để đưa nàng trở về. Xin bác sĩ vui lòng thăm nàng một lần nữa vào sáng mai.

Vị y sĩ mỉm cười với AnDu:

- Đương nhiên tôi phải trở lại xem bệnh nhân thế nào chứ? Ngay bây giờ tôi trao ông hai viên thuốc, khoảng hai giờ một lần ông cho nàng uống một viên nhé? Với mũi thuốc tim khi này nàng sẽ ngủ yên và giảm nhiệt độ. Ông an lòng nhé?

AnDu nói lời cảm tạ và tiễn chân vị y sĩ khỏi phòng, lúc trở lại nghe tiếng thở đều của MaiAnh.

* *

Hôm ấy tức hai ngày sau khi Công chúa Áo đến BaLê, là buổi lễ Hoàng đế và tân Hoàng hậu xuất hiện trước dân chúng sau khi cử hành hôn lễ tại giáo đường.

Từ sáng sớm thiên hạ lũ lượt kéo đến dọc hai bên đường trước vườn ÊLi, nơi mà xe của Hoàng đế và tân Hoàng hậu sẽ đi qua để tiếp xúc với dân chúng trước khi đến cung điện hoàng gia.

Thiên hạ đến xem không hiểu vì cảm tình với Hoàng đế Nã PháLuân và Công chúa Áo? Hay chỉ vì tò mò muốn xem rõ mặt người con gái mà Hoàng đế nước họ lặn lội rước về?

Trong lòng mọi người không quên cựu hoàng hậu HoaPhi, người mà toàn dân Pháp thương yêu, nên họ càng tò mò muốn biết tân Hoàng hậu ra sao?

Trời đang nắng chang chang, bất thành lình một cụm mây đen che khuất cả một vùng. Rồi một trận mưa đổ xuống ào ào như thác lũ.

Cũng may mưa đến bất chợt và dứt cũng nhanh. Trong phút chốc nền trời trong vắt. Dân chúng kinh thành BaLê được dịp phô trương áo quần lộng lẫy...

Trước cửa hoàng cung, một khoảng rộng mênh mông được bày biện bàn ghế cho một tiệc cưới hoàng gia có hàng ngàn giới chức tham dự.

Ngoài những chén đĩa ly tách sang trọng đẹp đẽ, các món ăn được bày biện hoa mỹ, chưa cần nếm cũng biết là ngon rồi! Bởi các đầu bếp nổi tiếng của kinh thành BaLê tự tay nấu nướng thì không ai có thể chê được.

Trên không giăng đèn kết hoa... Dưới đất cây cỏ xanh tươi vào giữa mùa xuân... Màu sắc của hoa, hòa cùng màu sắc của dập dìu tài tử giai nhân, tạo nên một khung cảnh đẹp đẽ tuyệt vời.

Đọc theo bờ lộ của vườn ÊLi, cờ xí tung bay phấp phới. Các biểu ngữ cũng căng rợp trời những lời hoan hô chúc tụng Hoàng đế và Hoàng hậu.

Lúc bấy giờ là 12 giờ trưa, tiếng súng đại bác nổ vang rền để chúc mừng ngày hôn lễ.

MaiAnh và AnDu cùng ngồi trên xe đi theo đoàn xe và đoàn người tập nập...

Biết rằng nhìn cảnh người tình sóng vai người đàn bà khác sẽ đau lòng khó chịu, nhưng năm nhà tưởng tượng càng đau lòng khó chịu hơn, nên MaiAnh cũng lò dò đi xem NãPháLuân và Hoàng hậu mới.

Theo nhận xét của nàng, những người đến vì tánh hiếu kỳ hoặc ham vui, chớ không vì ủng hộ NãPháLuân cưới con gái nước thù nghịch.

Cũng có thể vì ghen mà nàng có nhận xét như thế chăng?

Bỗng AnDu bấu nhẹ tay MaiAnh, nói thật khẽ:

- Cháu đừng xây qua xây lại nhé. Bác muốn cháu kín đáo nhìn chiếc xe vừa đỗ bên cạnh xe mình. Ở đó có một người đàn bà không lạ gì với hai bác cháu mình.

Nhưng MaiAnh khi nghe AnDu nói, quá sợ hãi lắm lét quay mặt nhìn phía ấy...

Nàng tưởng chừng như tim ngừng đập! Vì quả thật AnDu không lầm!

Người đàn bà ngồi trong xe đó tuổi khá cao, mặc chiếc áo nhung đen, cổ kín. Không ai khác lạ! Chính là bà Phang Chong! Người đàn bà duy nhất trong bọn phản động «hiệp sĩ

áo đen». Còn người đàn ông bên cạnh thì không còn nghi ngờ gì nữa! Hẳn chính là con ma xuất hiện hôm nào nơi hí viện!

Thấy hai kẻ đó rồi MaiAnh không còn bình tĩnh được nữa, ngồi chết đếng một chỗ không nhúc nhích. AnDu nói nhỏ bên tai:

- Đúng là bọn họ theo dõi mình. Bác chắc chắn bọn họ đến đây cố ý đụng độ với cháu. Cháu để ý thấy không? Đôi mắt hắt không rời xe mình. Đúng hẳn là chồng cháu phải không?

- Đúng hẳn!

MaiAnh trả lời gọn lỏn và lấy được bình tĩnh, mặc dù một giây trước đó nàng tưởng mình chết ngất vì sợ.

Nàng tự nhủ:

«- Hôm ở hí viện ta yếu đuối té xỉu, chắc hẳn khoan khoái lắm? Bây giờ ta phải làm mặt hung dữ trước kẻ thù, không để hắt thấy sự yếu đuối của ta!»

Nghĩ như thế Mai Anh không còn sợ hãi, nghinh mặt nhìn hắt bằng đôi mắt cú vọ, tóe lửa.

PhanXi thấy thái độ nghinh chiến của MaiAnh cũng thấy khó chịu lắm, vì hẳn định ninh nàng sẽ khiếp sợ hắt như đêm nào...

Dù sao mức can đảm của MaiAnh chỉ có thể biểu diễn bằng cái nhìn dữ dằn. Nhưng trời sinh người đàn bà đẹp, dù có muốn làm mặt quạu hay hung dữ, cũng thấy yêu kiều khả ái chớ không hù được ai!

Trái lại những người có khuôn mặt xấu, dù tâm địa hiền lương, dù họ đang thân thiết mỉm cười, cũng làm cho kẻ đối diện ghê ghê.

PhanXi trông thấy đôi mắt hận thù của MaiAnh thì nhếch môi cười nhạt một tiếng, rồi xây qua bà lão PhangChong thì thâm to nhỏ điều chi đó...

Trong khi ấy AnDu cũng không chịu nổi đôi mắt láu cá và nụ cười ngạo nghễ của bà lão PhangChong! Ông bực mình nói với MaiAnh:

- Mình về thôi cháu ạ! Không hơi đâu mà ăn thua với bọn họ.

MaiAnh đâu có hứng thú nhìn hai bộ mặt kẻ hãm hại đời mình? Nàng thọt đầu ra cửa xe ra lệnh cho Chư quay xe về nhà.

Vì chán ghét hẳn, nàng quên mất những ngày trước đó nàng và cô nàng đã bàn với nhau là phải tìm hẳn để thương lượng việc ly hôn.

Bây giờ hẳn sờ sờ đó..., không cần cảnh sát PhuXê truy tìm, không cần mật vụ NãPháLuân theo dõi, không cần AnDu phải lang thang khắp tửu quán phòng trà để điều tra...

Vậy mà cả MaiAnh và AnDu không thấy mừng khi gặp kẻ mà họ để tâm tìm kiếm!

Có lẽ vì sự xuất hiện đột ngột của hẳn, nhất là vì hẳn đi chung với bà lão PhangChong của nhóm phản động, nên

MaiAnh lần AnDu cùng mang tâm trạng hận thù chán ghét, muốn lánh xa, quên mất chuyện phải làm?

MaiAnh vừa thọt đầu ra cửa xe, nhưng chưa kịp nói gì với Chư, bỗng nhiên cửa xe bật ra. PhanXi đứng tần ngần trước mặt nàng, tay đỡ nón nghiêng mình chào:

- Tôi xin phép được chúc tụng nữ hoàng của BaLê.

Sau câu nói nhẹ nhàng từ cửa miệng hắn là nụ cười xã giao. Nhưng nụ cười ấy chất chứa gai nhọn hay gươm giáo, khiến cho MaiAnh biến sắc.

AnDu chồm tới định xô hắn ra, nhưng MaiAnh đè nén cơn thịnh nộ và sợ hãi, bấu mạnh tay AnDu nói khẽ:

- Bác để cháu nói chuyện với hắn.

Rồi nàng hất mặt nhìn PhanXi, hỏi bằng một giọng lạnh băng băng:

- Ông muốn gì?

- Như tôi vừa nói, tôi xin được nói lời chúc tụng người đẹp một tí. Nếu người đẹp đồng ý...

MaiAnh ngắt lời:

- Con người như tôi không dư thời giờ để nói chuyện với kẻ bá vơ ngoài đường. Nếu ông có điều gì muốn trình bày với tôi, tôi giới thiệu ông, ông AnDu, người coi sóc mọi việc thư từ cho tôi. Nếu ông muốn diện kiến hay muốn trình bày điều

chi, cứ nói rõ trong thư. Ông An Du sẽ quyết định ngày giờ nào tôi cho phép ông được gặp tôi. Địa chỉ của tôi...

PhanXi ngạo nghễ ngắt lời:

- Địa chỉ của người đẹp tôi biết từ khuya rồi! Và tôi cũng không cần thư từ xin phép chi hết! Dù muốn dù không người đẹp cũng phải ngồi đây nói chuyện với tôi. Tôi bắt buộc như thế! Và chẳng giữa chúng ta còn nhiều việc cần thương lượng với nhau, phải không?

Nét mặt MaiAnh mỗi lúc một tái theo câu nói của hắn. Bây giờ nàng giận nhiều hơn sợ. Nàng cố dùng lời hách dịch kẻ cả, để dim hắn. Nhưng hắn nào phải kẻ dễ dàng để người khác bắt nạt?

Một tay hắn giữ cửa xe, một tay hắn chống nạnh, hắn nói với AnDu gần như ra lệnh:

- Phiền ông bạn cho tôi mượn chỗ ngồi. Tôi có việc cần bàn với cô chủ ông một tí.

MaiAnh gắt:

- Đây là người của nhà tôi, chớ không phải vai trò chủ tớ. Ông có điều muốn nói, hãy nói ngay đi. Giữa tôi và người nhà của tôi không có điều giấu giếm.

PhanXi cười khẩy:

- Nhưng tôi không thích bàn chuyện riêng với một kẻ thứ ba.

Trước thái độ ngoan cố và khùng bố của hắn, AnDu không nhin được nữa, đôi mắt long lên giận dữ. Ông lớn tiếng hỏi:

- Ông muốn gì cô gái này?

- Đây là việc riêng của vợ chồng tôi, ông là người ngoài thiết tưởng đừng xâm xía vô. Tốt hơn ông nên qua bên xe kia ngồi đàm đạo với người đàn bà đã từng quen biết ông. Tôi tin chắc người ấy có điều muốn bàn bạc với ông lắm đó.

Bà PhangChong nghe nói đến mình liền cười khoan khoái, nheo nheo mắt với AnDu. AnDu tức giận lườm bà ta một cách dữ dằn rồi quay mặt hướng khác, tự nhủ:

«Trước pháp lý PhanXi vẫn là chồng của MaiAnh, đương nhiên hắn có quyền nói chuyện với vợ hắn.»

Vì vậy AnDu vờ nói với MaiAnh cho cả hắn cùng nghe:

- Bác nghĩ, sẵn ông RaMe ở đây cũng là dịp để cháu bàn chuyện ly hôn với ông ta.

Rồi quay sang PhanXi, AnDu nói bằng một giọng đanh thép:

- Tôi nhường chỗ cho ông vì muốn để cả hai bàn dứt khoát việc ly hôn. Nhưng tôi không rời xe này nửa bước. Ông nên biết như vậy! Nếu ông có cử chỉ cản trở với cô này thì ông khó mà lường được hậu quả đó.

AnDu khôn ngoan dẫn mặt PhanXi để đem can đảm cho MaiAnh, cũng để cho kẻ đối diện không dám khi dễ mình. Vì

cho đến bây giờ PhanXi vẫn coi AnDu như kẻ phục vụ cho MaiAnh, không coi ông ra gì.

Hắn lấy quyền làm chồng của MaiAnh, đương nhiên ông phải nhường chỗ cho hắn. Nhưng thay vì lắng lắng nghe theo lệnh hắn thì quá yếu, nên ông vờ khuyên MaiAnh bàn chuyện ly hôn với hắn, để cho sự rút lui của ông không có nghĩa là chịu thua.

AnDu xuống xe, đứng khuất phía trước một chút.

PhanXi dù sao cũng hơi ngán AnDu. Chờ khi AnDu vừa khỏi tầm mắt ngăn cách bởi lớp vải mui xe, hắn liền ngồi chễm chệ bên cạnh MaiAnh. Mắt hắn lim dim, môi hắn nở nụ cười băng quơ... Hắn nói:

- Hèn lâu rồi mình không gần gũi nhau, nay gặp lại chẳng là điều vui mừng sao? Tôi còn nhớ ngày nào nàng yêu tôi điên dại... Tôi không quên đôi mắt ướt át đầy tình ái của nàng vào đêm tân hôn...

MaiAnh đỏ mặt, quát lên:

- Im đi! Ông đừng nói nhiều lời vô ích! Dĩ vãng đối với tôi không còn nữa. Giữa tôi với ông không có kỷ niệm ngoài một mối thù. Ông đã sỉ nhục tôi trong canh bạc, ván bài. Ông đã bán đứt tài sản và danh dự tôi cho kẻ khác. Thiết tưởng nếu ông còn bản chất con người phải biết xấu hổ và không còn chường mặt ra ngoài mới phải.

PhanXi nhún vai, nhếch môi nói:

- Tôi đâu phải đến đây để chờ nghe bài học luân lý? Và chẳng cô đã hạ thủ tôi một lần kia mà? Phải chi đêm hôm đó cô khôn một chút, cuộc tình của ta trọn vẹn biết mấy, mà cô tránh khỏi tội sát nhân.

MaiAnh cười nhạt:

- Ông còn nhắc đến chuyện tình của chúng ta làm tôi nghe tức cười quá! Con người ông mà cũng biết tình nữa à? Tôi tưởng ông chỉ biết có tiền thôi chứ?

PhanXi thản nhiên đáp:

- Phải có tiền mới có tình được chứ? Phải chi đêm hôm đó cô khôn một chút, cô chịu để cho hắn... với cô? Cô không phải bị tội sát nhân để lưu lạc khổ sở phải không? Hắn mê cô điên cuồng mà không biết lợi dụng hắn, ngu quá!

MaiAnh tức giận thét lên:

- À, cho đến ngày hôm nay ông vẫn còn nhắc đến cái trò nơ nhóp bán vợ đó à? Cũng may ĐạoSơn Bô-fo không tôi tệ lương tâm...

Nàng nói đến đó bỗng ngưng bật.

Dĩ vãng quay về như cuốn phim sống thực... Nàng nhớ tất cả... nhớ đến giây phút sau cùng đối diện với ĐạoSơn nơi phòng ngủ nhà mình vào đêm tân hôn... Nhớ đến nụ hôn cưỡng bức của chàng...

Mắt nàng nhắm lại, dạ rạt rào nhớ đến cảm xúc đầu tiên của người con gái trước nụ hôn điên dại với một người đàn ông xa lạ mà nàng oán ghét trong lúc đó...

Nhưng giờ đây lòng nàng không còn oán ghét, lại nghe chút thương yêu, nên nụ hôn kia dù xảy ra bao nhiêu tháng ngày, nàng vẫn còn cảm giác làn hơi ấm từ môi mềm của Đạt Sơn đem nào chuyển vào cơ thể...

- Cô nghe lời tôi nói chứ?

Đang mơ màng... chợt nghe PhanXi hét bên tai, MaiAnh mở mắt ra nhìn hắn, cười nhạt bảo:

- Ông nói điều gì mặc kệ ông, tôi nghe làm gì? Dù ông không chết bởi mũi kiếm của tôi, đối với tôi PhanXi RaMe kẻ như đã chết! Ông tìm gặp tôi cũng bằng vô ích.

- Khổ cho cô là tôi vẫn còn sống... và tôi mãi mãi tồn tại, cô hiểu chưa?

Hắn nói bằng một giọng hằn học, MaiAnh không thèm nhìn hắn, quay mặt sang hướng khác, chầm rãi đáp lời hắn:

- À, nếu ông muốn tồn tại trên xứ này, tốt hơn nên xa lánh tôi. Nếu không, sợ ông không còn tồn tại, hoặc ít nhất cũng chẳng còn tự do đâu.

- Cô hăm dọa tôi đấy à? Cô dựa vào đâu mà lớn lời quá vậy?

MaiAnh cười khẩy không đáp. PhanXi mai mỉa:

- Lời hăm dọa ấy đáng lý ra cô nhường lại cho tôi thì đúng hơn.

Nhìn PhanXi một chập như muốn tìm hiểu trong đầu hẳn nghĩ gì? Mai Anh mỉm cười, nói thật nhẹ:

- Chắc ông không quên hiện ông sống trên đất Pháp chứ? Và ông cũng biết nước Anh hiện là nước thù nghịch của Nã-PháLuân? Tôi nói thật, chỉ cần một khoác tay của tôi là ông sẽ vào tù về tội gián điệp trên xứ này.

Giọng nói của nàng thật êm và thật nhẹ. Nét mặt của nàng đang cười tươi thắm khi nói, song lại biểu hiện cả một sức mạnh.

Mới đầu PhanXi có hơi đổi sắc, nhưng chỉ một giây sau hẳn vụt cười to, cười nghiêng ngửa.

Cũng may cả hai đang ngồi trong xe, cửa khép kín. Nếu không giọng cười của hẳn sẽ làm cho thiên hạ khó chịu.

Đương nhiên MaiAnh rất khó chịu bởi giọng cười của hẳn, nàng nghiêm giọng hỏi:

- Việc chi mà ông cười bất lịch sự như thế?

PhanXi vẫn không ngưng tiếng cười, đáp lời MaiAnh bằng những lời đứt quãng:

- Cô biết không... Cô làm cho tôi tức... cười muốn vỡ bụng... Cô hăm dọa tôi... làm tôi có cảm tưởng cô là... là... bà Hoàng hậu... vợ của NãPháLuân!

Hắn nói đến đó tiếp tục ôm bụng cười. MaiAnh tím mặt, giọng nói run vì giận:

- Hoàng hậu hay không tôi vẫn có quyền với ông trên xứ này, ông hiểu chưa?

Nàng tức giận mở cửa xe định gọi AnDu. Nhưng hắn kéo tay nàng và khép nhanh cửa lại. MaiAnh thét lên:

- Ông muốn gì?

- Tôi chưa nói hết chuyện, sao cô đã muốn ngưng?

- Ông đừng giữ thói vũ phu với tôi. Tôi thét lên một tiếng, chiếc xe này đưa ông thẳng tới cơ quan cảnh sát. Tốt hơn ông nên xuống xe đi.

PhanXi cười khinh:

- Sao cô thích nói lời hăm dọa thế? Cho dù Bộ trưởng cảnh sát đến đây cũng không có cơ bắt tôi, cô hiểu chưa?

Hắn nhái câu «ông hiểu chưa» của nàng với vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo. MaiAnh có cảm tưởng hắn nắm vững tình hình trước khi tìm nàng. Chắc hắn mang giấy tờ giả mạo! Giả tí hắn mang giấy tờ là «Tử tước ÂuBe, người Đức», Phu-xe cũng đâu làm gì được hắn?

Thấy nàng trầm ngâm, PhanXi liền tấn công:

- Nàng đẹp quá, kể ra ta cưới nàng cũng đáng đó chứ?

Hắn nói với nàng bằng một giọng si tình, nhưng nét mặt của một tên sỏ khanh giảo hoạt. Người hắn chồm về phía nàng. MaiAnh ngã người ra thành ghế để tránh đụng chạm vào hắn, rít giọng:

- Cấm ông không được chạm vào người tôi! Nếu không tôi la làng lên, thử coi ông có yên được không.

Hắn biết lời nói của nàng lần này không là lời hăm dọa, vì hắn thừa hiểu tâm địa MaiAnh, một khi bị dồn vào chân tường tất sẽ có phản ứng mạnh.

Hắn ngồi yên trở lại, đôi mắt nhắm nghiền và nói băng quơ như để hắn nghe:

- Tiếc thật! Tiếc thật! Nhan sắc và giọng ca mê hồn ấy dành cho thằng cha «bạo chúa». Tiếc thật!

Bạo chúa mà PhanXi nói dĩ nhiên muốn ám chỉ NãPháLuân. Vì Hoàng đế NãPháLuân thu gồm quyền lực cai trị hầu hết các nước Âu Châu, đối với dân Pháp là một người hùng, nhưng đối với dân nước khác họ xem là một bạo chúa khát máu.

Bỗng dung PhanXi mở mắt nhìn thẳng vào mặt MaiAnh, vừa cười vừa hỏi:

- Người ta đồn rằng phân nửa dân chúng của kinh thành BaLê si mê cô, có phải thế không? Tôi nghĩ...

MaiAnh gắt:

- Ông muốn điều gì cứ nói huych toẹt ra đi, khỏi cần tán hươu tán vượn vô ích!

- Tôi cần tiền!

Câu trả lời vừa ngắn vừa gọn của hấn y như một quả bom nổ tung, làm nhức tai nhức óc nàng. MaiAnh cau mày giận dữ:

- Ông tưởng tôi ngoan ngoãn dâng tiền cho ông sao chứ?

- Tôi không tưởng mà tôi tin chắc là cô sẽ đưa tiền cho tôi lúc nào tôi cần. Sự liên hệ giữa chúng ta chỉ có kim ngân thôi! Tôi cưới nàng vì gia sản của nàng. Nàng là vợ tôi, là núi vàng núi bạc của tôi. Lẽ đương nhiên khi nào tôi cần tiền thì đến hỏi nàng vậy.

MaiAnh mím môi nói:

- Ông lầm rồi! Tôi không là vợ ông! Tôi là nữ ca sĩ Mai TêLa. Còn ông là tên gián điệp đội lốt dưới cái tên Tử tước ÂuBê.

Hấn cười nham hiểm:

- Vậy ra cô đã biết rồi à? Nếu cô biết hiện tại tôi là Tử tước ÂuBê, thì cô cũng biết rằng hiện tại tôi không ở vào thế yếu?

- Người ta sẽ vạch mặt ông để trừng trị một tên gián điệp mang tên giả.

- Cũng có thể khi người ta điều tra tên thật của tôi và ghép tôi vào tội gián điệp, thì cô là vợ tôi cũng có thể coi là gián điệp như chồng, phải thế không?

- Tôi không cần cãi lý với ông nữa. Tôi không có tiền! Mà dù có, tôi cũng không đưa ông một xu!

PhanXi không nói tiếp, cho tay vào túi moi ra một tờ giấy. Đó là mảnh báo cũ xếp làm tư. Hắn trải tờ giấy báo trên đùi Mai Anh và nói:

- Cô hãy đọc những hàng chữ này. Có thể ngày mai khắp các mặt báo ở BaLê sẽ đăng nguồn tin như vậy.

MaiAnh liếc nhanh những hàng chữ, thấy như vậy:

«Nữ ca sĩ Mai TêLa, nhân tình của NãPháLuân là một tên sát nhân đào tẩu lưới cảnh sát Anh...»

Lo sợ lẫn phần nộ, MaiAnh run giọng nói to:

- Ông còn sống sờ sờ đó thì tôi không thể là kẻ sát nhân!

PhanXi ngọt ngào nói:

- Đọc thêm tí nữa... tí nữa thôi! Cô sẽ biết rằng cô đã giết người em họ của tôi, người yêu của tôi.

Hắn nói đến đây đôi mắt vụt long lên hận thù, hắn tiếp:

- Ivy yếu đuối, làm sao chịu nổi làn kiếm giết người của mi? Mi đâm ta, ta không lấy gì làm hận bằng giết người yêu của ta! Hiện tại đầu mi được treo giá khắp nước Anh rồi. Từ

đây mi sẽ sống cuộc đời ăn không ngon ngủ không yên cho đến ngày đầu rơi khỏi cổ...

Mỗi lời đay nghiến của hắn làm MaiAnh run lên vì sợ.

Sự thật nàng đâu có ý giết IVy? Tuy không ưa cô em họ của chồng, nhưng đối với MaiAnh, IVy đâu đáng tội chết? IVy chết không những cá nhân nàng ân hận ray rứt, mà trước pháp luật tội nàng khó thể dung tha. Vì cô ta không có một tác sắc để tự vệ. Thật là xui xẻo!

MaiAnh ngồi chết đìng một lúc gượng gạo nói:

- Tôi không có ý giết IVy. Chính lỗi của ông làm liên lụy cô ấy. Hiện tại tôi sống trên đất Pháp, pháp luật Anh cũng chẳng làm gì được tôi.

- À, cô vịn vào nước Pháp là tưởng yên thân đó à? Cô tưởng tôi không có cách mang cô về Anh à? Kể ra cũng may lần vừa qua cô không tới... Nếu không giờ đây cô ở trong tay tôi.

MaiAnh chợt hiểu cuộc hò hẹn ở lâu đài BaiLệ là do hắn. May mà nàng mãi theo đuôi NãPháLuân nên không lọt vào tay hắn!

Nàng nhìn hắn bằng đôi mắt kinh tởm. Hắn thấy rõ nên cười hắc hắc, nói:

- Cô hãy yên lòng! Tôi chưa muốn pháp luật Anh chặt đầu cô đâu vì hiện tại cần cô! Cô là nhân tình của NãPháLuân, cô ngồi trên núi bạc của Pháp. Như vậy tiện cho tôi việc kiếm tiền.

Hai người nói chuyện đến đó thì bên ngoài đoàn người ngựa rần rần tiến tới...

Đi đầu là một giàn nhạc gồm các nhạc khí đủ loại. Ban nhạc ăn mặc thật hoa mỹ đẹp mắt. Nào kèn, nào trống... hòa với những bước chân nhịp nhàng ăn rập với nhau tạo nên một hòa khúc vừa hùng tráng, vừa vui tươi. Sau đó tiếng súng đại bác nổ rền trời, cùng với tiếng hoan hô âm ỉ của dân chúng «*Hoàng thượng muôn năm*».

Tiếp theo giàn nhạc là đoàn ngựa xe của nhóm hoàng thân quốc thích Ý đại lợi, Tây ban nha, Hòa lan v.v... Rồi đoàn người ngựa của các nước lân bang, chư hầu của NãPháLuân...

Mỗi nước, người và ngựa trang hoàng khác nhau từ màu sắc đến y phục.

Sau cùng đến xe cô dâu và chú rể. Chiếc xe mui trần để cho dân chúng chiêm ngưỡng Hoàng đế và Hoàng hậu.

Hoàng hậu mặc áo đỏ, cổ viền kim tuyến kết kim cương long lanh dưới ánh mặt trời, đầu đội vương miện kết kim cương. NãPháLuân ngồi bên cạnh, mặc y phục trắng theo kiểu Tây Ban Nha, choàng một áo choàng trắng, kết kim cương, đầu đội mũ nhung đen kết những lông chim trắng và quanh theo mũ cũng có kết những hạt kim cương lóng lánh.

MaiAnh ngậy ngát nhìn người yêu trong bộ y phục khác lạ hơn thường ngày. Trông Hoàng thượng có vẻ trẻ hơn lúc trước. Nàng liên tưởng đến giây phút bên cạnh người tình thuở nào...

Chợt có một tràng cười nhạo báng bên tai làm MaiAnh giật mình tỉnh mộng, sức nhớ mình đang ngồi bên cạnh một tên hung thần!

Nàng nhìn hấn... Hấn cứ mãi cười hắc hắc trong cổ họng rất là khó nghe. MaiAnh bực mình xẵng giọng:

- Có ai làm trò hề cho ông coi đâu mà ông cứ mãi cười vô duyên như vậy?

PhanXi không dứt tiếng cười, nói:

- Trời ơi, vậy mà cô không cho là trò hề? Cô thử nhìn cái lão Hoàng đế của cô ăn mặc giống một kếp hát không chứ? Nếu không giống kếp hát thì giống một thằng cha đấu bò Tây Ban Nha!

Hấn dứt lời cười càng to giọng hơn. MaiAnh tức giận muốn tông cho hấn một đạp văng khỏi xe. Phải nàng có mang theo súng thì đã cho hấn một phát.

Hiện tại nàng tay không, nàng không làm được gì hấn!

Nàng đưa mắt thần thờ nhìn NãPháLuân qua lớp cửa kiếng... Hy vọng khi Hoàng thượng trông thấy nàng với một tên xa lạ trong xe và nhận ra thần sắc kỳ lạ của nàng, Nã Phá Luân sẽ đoán được tình hình mà giải cứu kịp thời.

Nhưng điều Mai Anh ao ước chỉ là ảo ảnh!

Hiện tại gương mặt rạng rỡ của NãPháLuân không trông thấy một ai ngoài tấm thân «vĩ đại» của công chúa, vợ mới của ông ta!

MaiAnh nghe lòng quặn đau, tâm tư tê tái. Bên cạnh nàng PhanXi vẫn cười như điên, cố ý châm chọc vào tai nàng. Không chịu đựng được nữa, MaiAnh lớn tiếng đuổi:

- Đi đi! Ông đi cho khuất mắt tôi. Tôi không còn điều gì để nói với ông. Ông muốn làm điều gì với tôi thì làm, tôi không sợ ông đâu! Ông không cần phải hăm dọa nhiều lời, tôi nhất định chẳng cho ông một xu. Đi đi...

Bấy giờ PhanXi mới nín cười, dịu ngọt nói:

- Có gì mà cô phát cáu? Cô la lối có lợi ích gì cho cô đâu?

- Nếu ông không muốn tôi la lối thì đi đi! Tôi không muốn nhìn mặt ông nữa. Tôi thề trước Thượng đế, nếu ông còn theo bám tôi, hăm dọa tôi, tôi sẽ giết ông. Lần này tôi quyết giết ông thật sự, dù cho tất cả y sĩ trên thế giới gom lại cũng không thể cứu ông.

-Bây giờ tới phiên cô hăm dọa tôi đấy à? Cô tưởng cô quyền uy và thế lực lắm à? Này cô nhìn hấn xem... Người yêu của cô đó... Gương mặt hấn vui tươi rạng rỡ bên cạnh cô vợ mới cưới. Hấn đâu biết trời trăng gì nữa? Cho dù cô có đứng trước mặt hấn, chưa chắc hấn nhớ cô là ai. Cô đừng mong dựa vào quyền lực của hấn mà hù dọa tôi !

Sự thật là như thế! Dù PhanXi không nói ra, Mai Anh cũng biết như thế!

Đời nàng từ đây không còn gì nữa! Tình yêu thoáng đến như một làn hương quý, rồi bay biến trong chốc lát.

Nàng đã thật sự mất tất cả rồi! Nàng không còn gì ngoài niềm đau to lớn trong đời.

Người ta nói: «Có mới nói cũ». Nhìn cuộc đời của hoàng hậu HoaPhi, nàng cũng biết được đời mình sẽ ra sao.

Tự nhiên nàng thấy cay cay ở mắt. Nàng không muốn khóc, nhất là khóc trước kẻ mà nàng xem như kẻ tử thù càng không nên.

PhanXi chợt vỗ về:

- Nói vậy chớ dù sao cô cũng là tình nhân của hắn và phân nửa đàn ông thành phố này si mê cô. Thiên hạ phụng sự cho cô kẻ sao cho xiết? Tôi cần 50 ngàn tiền vàng, thiết tưởng cô kiếm dễ như chơi. Cô làm vừa lòng tôi nhé?

MaiAnh nước mắt lưng tròng, nói yếu ớt:

- Tôi không có tiền! Nói thật là tôi không đào đâu ra tiền! Ông muốn làm gì tôi thì làm, chớ tôi không tìm ra số bạc đó đâu.

Nàng tự nhủ:

«- Chiều nay không được phép gặp NãPhá Luân, nàng sẽ gặp PhuXê để nói rõ về hiểm nguy của nàng. Nếu NãPháLuân hay PhuXê không lo cho nàng thoát PhanXi, nàng sẽ trốn qua Ý sống ẩn thân nơi cha GaThi. Nàng có thể hành nghề nơi đó để nuôi thân».

- À mà tôi quên kể cô nghe điều này...

Giọng nói vui tươi của PhanXi làm MaiAnh ngưng dòng tư tưởng.

Nàng cau mày nhìn hấn như muốn hỏi:

«Lại còn muốn giở trò gì đây?»

Hấn không chờ nàng hỏi, nói ngay:

- Người cô yêu quý của cô đó... hiện trú tạm tại nhà tôi. Tội nghiệp bà ấy gầy gò ốm yếu, xa cháu chắc bà nhớ thương lắm!

MaiAnh hốt hoảng kêu:

- Cô tôi? Ông làm gì cô tôi?

Thế là quá lắm rồi! Hấn không còn là con người nữa! Hấn là hiện thân của quỷ! Hấn hãm hại đời nàng, giờ đến hãm hại người thân của nàng! Chắc là hấn nhờ sự giúp đỡ của bà PhangChong giam giữ cô nàng?

Nhớ lại nhà lao của «bọn áo đen» lạnh lẽo và thiếu dưỡng khí khiến nàng bị cảm suýt chết hôm nào. Nay nếu chúng giam cô nàng ở đó, làm sao cô nàng chịu nổi?

Nàng muốn khóc, nhưng chột nghĩ:

«Nếu ta yếu đuối khóc trước mặt hấn, hấn sẽ bắt nạt ta. Ta cần phải tỏ vẻ gan lì trước hấn».

Nghĩ như vậy nên MaiAnh nén cảm xúc, trừng mắt hỏi hấn:

- Sao ông dám đụng đến cô tôi? Ông ức hiếp một người già yếu đuối không xấu hổ à? Tôi còn lạ gì nhà giam của mục kia ...

Nàng nói và hất mặt về phía xe của bà PhangChong, rồi tiếp:

- Tôi sẽ nhờ cảnh sát đến đó đem cô tôi về.

PhanXi chờ nàng nói dứt câu mới khịt khịt mũi nói:

- Cũng có thể cảnh sát của PhuXê tìm được cô AĐờ-Lài của cô. Nhưng tôi xin báo cô biết trước là khi có tiếng chân của cảnh sát lọt vào vùng cấm địa của bà PhangChong thì cô của cô chỉ còn là cái xác không hồn.

- Ông... dám... dám...

Vì quá tức giận MaiAnh lắp bắp không nói ra lời. Mặt nàng lúc đỏ lúc tái...

Bây giờ lệ không còn rơi vì sự uất hận lên tận cùng, hai hàm răng nghiến lại, giọng nàng rít lên:

- Tôi thù ông! Tôi thù ông! Tôi quyết giết ông lần thứ hai.

- Việc đó hãy chờ xem cô có làm được không? Bây giờ cô đồng ý giao tiền cho tôi chứ? Tôi hứa sẽ không quấy rầy cô trong vòng một năm.

Thấy MaiAnh lặng thinh, PhanXi biết chắc nàng thuận tình, nên nhảy xuống xe, nói:

- Trong vòng 3 ngày nữa tôi sẽ gửi giấy báo cho cô biết địa điểm trao tiền và cô của cô sẽ được thả về.

Hắn đi rồi MaiAnh mới bật khóc thành tiếng. AnDu vào xe thấy nàng khóc, ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì hờ MaiAnh? Hắn đã làm gì cháu? Sao cháu không gọi bác?

Ngước mắt nhìn AnDu với đôi mắt đẫm lệ, MaiAnh trao AnDu mảnh giấy, nói:

- Bác đọc đi sẽ hiểu.

AnDu còn đang thắc mắc chưa muốn đọc, MaiAnh liền kể:

- Hắn buộc cháu phải nộp cho hắn 50 ngàn tiền vàng, nếu không bản tin đó ngày mai sẽ đăng lên khắp các mặt báo. Hoàng thượng sẽ bị bêu xấu vì là nhân tình của một kẻ sát nhân. Cháu không muốn Hoàng thượng bị nhục vì cháu, nên bằng bất cứ giá nào cũng phải tuân theo điều kiện của hắn. Và lại hắn... hắn đã bắt cóc cô AĐỜLài rồi!

AnDu nhảy nhóm như ngồi trên lửa, hỏi:

- Cháu nói sao?

- Cô AĐỜLài bị hắn giam ở nhà lao của mục Phang Chong!

Nghe một tin động trời AnDu ngồi lặng một lúc, rồi nói an ủi MaiAnh:

- Mình biết nhà lao của mẹ ở đâu, giờ chỉ cần nhờ cảnh sát của PhuXê đến giải thoát cho cô của cháu thôi.

MaiAnh lắc đầu:

- Không thể được! Không đưa tiền hấn sẽ đăng nguồn tin kia lên báo. Còn cô AĐơLài chưa chắc bị giam chỗ cũ.

AnDu cười nhỏ:

- Hấn sống sờ sờ đó thì cháu đâu là kẻ sát nhân mà sợ? Mình chỉ cần lo việc giải thoát cho cô của cháu thôi.

MaiAnh méu máo trả lời:

- Cháu đã giết I-vy! Cảnh sát Anh truy tìm cháu khắp nơi. Hoàng thượng mà biết vụ này chắc cũng gớm ghiếc cháu.

Bây giờ cả hai ngồi bất động vì không biết giải quyết ra sao? Một lúc sau AnDu thở dài nói:

- Hấn đòi tiền nhiều như thế làm sao mình có đủ tiền để nạp cho hấn? Hơn nữa nếu mình ngoan ngoãn làm theo lần này, hấn sẽ tiếp tục đòi lần khác thì sao?

- Hấn hứa với cháu trong vòng một năm không phá rầy cháu.

- Cháu tin lời hứa của hấn sao?

MaiAnh thiếu não đáp:

- Cháu làm sao tin được hẳn? Chẳng qua mình không có cách gì khác.

AnDu tức giận chửi đồng:

- Khốn nạn! Không ngờ con người dung mạo sang trọng đẹp đẽ như vậy mà lại tồi tệ đến thế!

Chư chờ lâu không nghe lệnh phải lái xe đi, nên nhào người đến cửa sổ hỏi khế:

- Xin bác AnDu và cô MaiAnh cho lệnh tôi phải lái xe đi đâu?

AnDu đáp gọn:

- Về nhà!

Chư cho xe chạy một vòng, vì trên đường lộ người đông đảo bít cả lối đi, xe không thể quay đầu.

Thiên hạ đổ xô về hoàng cung, bởi một lúc nữa Hoàng đế và Hoàng hậu sẽ xuất hiện trước bao lơn của tòa lâu đài cho dân chúng chiêm ngưỡng.

Nhìn cảnh thiên hạ vui chơi mừng rỡ và nhớ đến nét mặt của tân Hoàng hậu khi nãy cũng ngời ngời hãnh diện, MaiAnh tự hỏi:

«Không hiểu thiên hạ có còn nhớ hồi mười mấy năm trước dân chúng cũng reo hò hoan hỉ để treo cổ Hoàng hậu Áo, cô

ruột tân Hoàng hậu bây giờ không? Tân Hoàng hậu có nhớ dĩ vãng và ưu tư cho ngày mai không?»

Ai biết được ngày mai?

Cuộc đời vinh quang càng sớm, tàn lụi càng nhanh! Cũng như tình yêu đam mê chừng nào, phụ phàng chừng nấy!

Bỗng nhiên lòng ganh tị trong lòng MaiAnh đối với công chúa Áo rơi đi. Nàng nghĩ:

«Người ấy cũng trẻ như nàng, nào biết trước cuộc đời hiện tại và tương lai? Những cuộc tình duyên vì chính trị và quyền lợi làm sao bền vững?»

Xe đã về đến nhà mà đầu óc MaiAnh vẫn bời bời câu chuyện tình người với tình yêu tàn tạ của mình.

Bỗng dưng AnDu không xuống xe, nói:

- Thôi cháu vào nhà nghỉ nhé? Bác cần đi quanh một lúc rồi về.

MaiAnh gật đầu bước vào nhà như người thiếu hồn phách. Người tớ gái là NiNa đứng trước ngõ đón chủ với nụ cười tươi trên môi, thưa:

- Thưa cô nương, có ông CôngTằng, người hầu cận của Hoàng thượng đang chờ cô nơi phòng khách.

Sửng sốt trước sự thăm viếng đột ngột của hầu cận Hoàng đế, Mai Anh nửa phần lo âu, nửa phần mừng rỡ.

Tự nghĩ:

«Giây phút này Hoàng thượng bận rộn với hôn lễ và tiếp xúc với dân chúng mà Ngài còn nhớ đến nàng, âu cũng là một niềm an ủi».

Nàng gấp bước vào phòng khách, môi nở sẵn nụ cười, giọng vô cùng hoan hỉ:

- A, CôngTăng đến thăm tôi có việc chi quan trọng không?

Người hầu cận của NãPháLuân đang ngắm bức chân dung của cha MaiAnh, nghe tiếng nàng liền quay mặt lại chào và kính cẩn nói:

- Hôm nay sẵn dịp Hoàng thượng sai tôi đến đây, tôi rất sung sướng được thăm phu nhân một lần.

MaiAnh đang vui chột thờ dài nói:

- Từ đây chắc tôi không còn dịp đặt chân đến hoàng cung nữa! À, có việc chi mà Hoàng thượng sai ông đến đây, trong khi công việc đa đoan ở lâu đài?

- Thưa phu nhân, quả thật tôi không có nhiều thì giờ trong những ngày này... Nhưng vì Hoàng thượng muốn trao tận tay phu nhân gói này.

MaiAnh đón lấy cái bao vải nặng chịch, không hiểu thứ gì bên trong? Nàng mở ra thấy vô số tiền vàng. Tay nàng run run, mắt rung rung cảm động.

CôngTăng giải thích:

- Hoàng thượng bảo tôi đem cho phu nhân 10 ngàn tiền vàng để chi dụng trong những ngày sắp tới.

MaiAnh muốn nói lời cảm ơn, nhưng ấp úng mãi một lúc mới mở miệng được:

- Hoàng thượng cho tiền nhiều thế, ta biết lấy gì để đền đáp cho Ngài?

CôngTăng nói:

- Hoàng thượng lúc nào cũng nghĩ đến phu nhân, dù ở hoàn cảnh nào. Ngày một này sẽ có buổi đại yến do Hoàng hậu thiết đãi. Hoàng thượng muốn phu nhân đến hát giúp vui...

MaiAnh khoác tay nói:

- Hoàng thượng có thể sai ta làm bất cứ điều gì dù gian nan, cực khổ. Lúc nào ta cũng là đầy tớ trung thành cho Ngài, ngoại trừ buộc ta phục vụ bà vợ mới thì ta không thể chấp thuận. Ông hãy về trình lại cho Ngài rõ như vậy.

CôngTăng nhăn mặt nói:

- Thưa phu nhân, lời nói của Hoàng thượng là lệnh. Tôi làm sao dám tâu điều chi việc nọ? Kỳ vừa qua cách đây hai hôm, phu nhân vắng mặt, một ca sĩ khác hát thay phu nhân vẫn không làm cho Hoàng thượng vui lòng. Dĩ nhiên Ngài nổi trận lôi đình khiến cho bao nhiêu người bị rầy oan.

CôngTăng cố ý nhắc chuyện cũ để MaiAnh không có cơ từ chối, bởi bản tính nàng thương người không muốn để kẻ khác bị rầy oan vì mình.

Quả thật sau câu nói của CôngTăng về mặt MaiAnh bớt cương quyết. CôngTăng liền đánh thêm một đòn tâm lý:

- Vả lại chắc phu nhân cũng rõ, Hoàng thượng mong gặp lại phu nhân, nên lấy cớ là muốn nghe phu nhân hát, mà sự thật là muốn thấy mặt phu nhân.

MaiAnh nghe mấy lời đó trong lòng vui vẻ, mỉm cười:

- Thôi được! Ngày một ta sẽ đến hoàng cung hát theo lệnh của Hoàng thượng. Nhưng ta nói thật là ta vì Hoàng thượng mà tới.

CôngTăng mừng rỡ, ríu rít nói:

- Bây giờ tôi xin phép từ giã phu nhân vì không thể đi vắng quá lâu. Cảm ơn phu nhân đã nhận lời.

Mai Anh tiễn chân CôngTăng đến cửa, nói:

- Nhờ ông chuyển lời cảm ơn của ta đến Hoàng thượng về món quà khi nãy.

CôngTăng đi rồi, MaiAnh ngồi một mình trong phòng khách vừa mừng vừa lo. Số tiền NãPháLuân cho tuy nhiều đối với nàng, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu với số bạc PhanXi treo giá mạng sống cô AĐơLài! Dù sao có được 10 ngàn tiền vàng trong lúc này quả là điều may mắn! Chỉ lo là không biết tìm đâu ra 40 ngàn nữa?

MaiAnh ôm đầu khổ sở, cơn tức giận lại trào lên. Nàng thậm tiếc lúc trước khi đâm hấn nàng đã nhẹ tay để hấn còn sống!

Chắc tại số phần nàng gian nan khổ sở vì hấn! Phải không có vụ làm tiền này, với số bạc Hoàng thượng vừa mới tặng cho, nàng có thể mua sắm các thứ và chi dụng nhiều tháng ngày một cách dư dả.

Bây giờ có tiền đã không dám tính chuyện xài, lại phải còn chạy nợ thêm! Càng nghĩ nàng càng thêm thù hận PhanXi mà không biết cách nào giải trừ hấn?

AnDu sau khi lấy xe đi một vòng trở về nhà gặp Mai Anh ngồi ủ rũ trong phòng khách, AnDu đứng im nhìn MaiAnh một lúc lâu không lên tiếng. Vì chính thật ông không biết an ủi MaiAnh thế nào? Một lúc sau AnDu mới thở dài nói:

- Thôi cháu cũng đừng nên buồn phiền mà sinh bệnh. Mọi việc từ từ giải quyết. Ta vừa đi thám thính trở về biết được vài điều cũng hay...

Nghe tiếng AnDu, MaiAnh mừng rỡ ngược mặt lên hỏi:

- Bác về nhà hỏi nào mà cháu không hay? Hoàng thượng vừa mới cho cháu 10 ngàn tiền vàng.

AnDu mừng ra mặt:

- May quá! Mình đang cần tiền thì Hoàng thượng gởi cho. Thật đúng lúc quá!

MaiAnh trao túi tiền cho AnDu, nói:

- Khổ một điều số tiền này không thấm vào đâu với số bạc PhanXi đòi.

AnDun bồng đôi sắc mặt tươi vui, nói:

- À, bác đã nghĩ ra cách có thể kiếm ra tiền. Chỉ cần cháu làm theo lời bác.

MaiAnh cười nhỏ:

- Có bao giờ cháu không nghe lời bác đâu?

Giọng nàng hơi nũng nịu. Tuy không bà con thân quyến, nhưng AnDu lo lắng và chăm sóc cho MaiAnh như con gái. Một phần vì AnDu đã hứa với ĐạtSơn BôFo độ nào, một phần cũng vì ông thiếu thốn tình gia đình, nên có được một cô con gái xinh đẹp như nàng, ông rất hạnh phúc.

MaiAnh biết AnDu thương quý mình, nên cũng hết lòng kính yêu. Cũng nhờ AnDu tháo vát và khôn ngoan nên mọi việc trong nhà đều do AnDu giải quyết từ việc lớn đến việc nhỏ.

Bởi thế nghe AnDu bảo có kế sách giúp mình kiếm tiền, MaiAnh hớn hờ hỏi:

- Thế nào hả bác? Bác nói đi! Cháu phải làm gì để kiếm được số tiền chuộc cô AĐỜLài?

AnDu nhìn nàng, đáp giọng âu yếm:

- Chỉ cần cháu nhõng nhẽo với Hoàng thượng, hỏi xin Ngài cho số tiền để cứu cô của cháu. Bác chắc Hoàng thượng sẽ không từ chối đâu!

MaiAnh lắng tai nghe đến đó, giận giỗi nói:

- Tưởng bác vẫn kế hay, nào đâu bảo cháu xin tiền Hoàng thượng! Cháu nói thật, dù có chết cháu cũng không mở miệng xin tiền Hoàng thượng.

AnDu nghiêm giọng:

- Vậy cháu phải giải quyết cách nào để có tiền nộp cho tên khốn kiếp PhanXi? Theo điều tra của bác, PhuXê và nhân viên cảnh sát đã làm lờ vụ PhanXi.

MaiAnh thắc mắc hỏi:

- Vì sao?

- Cháu thử suy luận xem. Một tên quý tộc Anh như PhanXi xuất hiện ở Hí viện hoàng gia, một nơi mà Hoàng thượng và các quan quân cao cấp có mặt, thì chắc chắn hẳn phải là con người đặc biệt với cảnh sát mật vụ. Chẳng lẽ hẳn không có gì gì đó... lợi ích cho cảnh sát mà PhuXê để yên cho hẳn sao?

MaiAnh không đồng ý với AnDu, cãi lại:

- Không thể nào! Làm gì PhuXê lại thông đồng với một tên quý tộc Anh chứ?

- Tại sao không thể? Cháu không thể hiểu mảnh khoé của trò chính trị đâu! Bác nghi ngờ PhuXê không những biết rõ Tử

tước ÂuBê là PhanXi, mà còn biết hiện hắn đang trú ngụ ở đâu nữa!

- Sao có thể như thế được? PhuXê đã hứa tìm PhanXi giúp cháu kia mà?

- Đương nhiên ông ta hứa để cho cháu vừa lòng. Chớ thật ra PhanXi là con mồi của ông ta, ông ta không cho chúng ta động tới đâu!

Thấy MaiAnh châu mày không hiểu ý mình, AnDu giải thích:

- Hoàng Đế NãPháLuân bang giao thân thiết với Nga hoàng, kết duyên với công chúa Áo quốc, tức là bang giao Pháp Áo cũng thắm thiết. Nhìn lại khoảng đất Âu Châu chỉ còn lại Anh là địch thủ thôi. Tất nhiên PhuXê đang rình rập hành động của Anh quốc. Và PhanXi là con mồi để PhuXê theo dõi. Cho nên dù có hại đến cháu, PhuXê cũng bỏ qua. Trò chính trị là thế đó!

MaiAnh chán nản nói:

- Như vậy là chúng ta không hy vọng gì ở sự giúp đỡ của cảnh sát để tóm cổ PhanXi?

- Đúng vậy! Không những PhuXê không giúp chúng ta tìm bắt hắn, mà còn che chở cho hắn nữa là? Cái xui xẻo của chúng ta là ở đó!

- Vậy theo bác mình chẳng làm gì được với PhanXi, ngoài việc nộp tiền cho hắn?

AnDu thở ra:

- Chắc là phải làm vậy rồi!

- Nhưng cháu vẫn chưa hết thắc mắc, không hiểu tại sao PhuXê lại dung túng cho PhanXi?

AnDu cười:

- Có gì mà cháu không hiểu? Đó là thả con tép để bắt con tôm đấy mà? Nội việc PhanXi đi chung với mục PhangChong của nhóm phản loạn mà PhuXê còn để tự do, thì cháu cũng đoán được thế nào rồi. Cháu hiểu gián điệp đôi là gì không?

- Cháu hiểu.

- Đấy! PhuXê đang chơi trò gián điệp đôi ấy.

Lặng thinh một lúc, MaiAnh thở ra hỏi:

- Tìm đâu ra 40 ngàn tiền vàng để có đủ số nộp cho PhanXi?

- Hiện tại cháu có bao nhiêu tiền?

- Vừa tiền mặt ở nhà và trong ngân hàng thì có khoảng 20 ngàn. Đó là đã tính số tiền 10 ngàn Hoàng thương vừa cho. Dĩ nhiên còn nữ trang của Hoàng thượng tặng bấy lâu nay chưa tính.

AnDu lắc đầu:

- Không thể bán nữ trang Hoàng thượng tặng cháu đâu! Còn tiền thì chúng ta cũng cần chi tiêu cho chúng ta hằng ngày nữa chứ? Bác nghĩ, chúng ta cần phải vai mượn ở ngân hàng.

- Vai mượn?

- Phải! Cháu biết lão Giám Đốc ngân hàng Tín Nghĩa chứ?

- Ông ta là «bồ» của HamLinh.

- Vậy thì may quá! Chúng ta đến gặp HamLinh nhờ nói một tiếng.

* *

Đêm nay một đêm trời trong và ấm. Trên nền trời lấp lánh những vì sao bao quanh ánh trăng tròn đầy rực sáng.

Thật chưa có đêm nào trăng sáng tỏ như đêm nay. Nhưng thiên hạ dường như không lưu tâm đến cảnh trí tuyệt vời của trăng về đêm, mà ai ai cũng thích nhìn ngắm những tràng hoa pháo đầy màu sắc tung bay trên nền trời Balê.

Mọi người đổ xô ra phố vui chơi, liên hoan ngày hôn lễ của Hoàng Đế.

Trên đường, bờ lộ... đâu đâu cũng có từng lớp người qua lại dập diu. Các hiệu ăn, quán rượu, các gian hàng bán lộ thiên cũng đầy người. Tiếng cười nói ầm ĩ về đêm tạo kinh thành rộn ràng náo nhiệt chưa từng thấy!

Thiên hạ càng đông đảo bao nhiêu, Chư lái cỗ xe ngựa càng cực khổ bấy nhiêu. Từ dinh thự ĐờSơNa của MaiAnh đến nhà HamLinh không xa, nhưng vì trên đường chật ních người đi, xe không thể tiến tới dễ dàng.

MaiAnh ngồi trong xe cảm thấy sốt ruột, nên bước xuống xe nói với AnDu:

- Cháu đi bộ thôi! Ngồi trên xe chờ đến lúc xe chạy được chắc phải đến sáng mai mới tới nhà HamLinh.

Nàng vừa dứt lời đã tuột khỏi xe và thoăn thoắt bước đi. AnDu nhắm mắt không được phải xuống xe chạy theo.

Lúc bấy giờ MaiAnh đã lạnh chân len lỏi vào đám người đi được một đoạn xa. Tuy An-du hối hả chạy theo, nhưng thiên hạ đông như kiến không thể tiến nhanh được.

Đang lúc chạy tới theo làn sóng người, bỗng nhiên MaiAnh có cảm tưởng áo nàng bị ai trì níu. Nàng tưởng có kẻ đập nhằm trên áo mình nên cho tay kéo. Nào ngờ khi MaiAnh trông lại mới thấy có một người đàn ông nắm giữ áo mình.

Chiếc áo nàng mặc thuộc áo đi dự dạ hội, cổ trần, bày cả nửa phần bộ ngực trong ngọc trắng ngà. Thời bấy giờ con gái nhà quyền quý không đi bộ một mình, ra khỏi nhà có xe đưa đón và có người hầu theo sau. MaiAnh vẫn biết rõ điều đó, nhưng vì nóng lòng gặp HamLinh để giải quyết vụ mượn tiền thanh toán cho PhanXi nên MaiAnh bất chấp mọi sự.

Đương nhiên vì sự xuất hiện của một cô gái đẹp ăn diện hớ hang, khiến nhiều người lầm tưởng nàng là gái ăn sương. Khi MaiAnh kịp nghĩ điều đó thì đã muộn!

Một bọn năm bảy người đàn ông bao quanh nàng, rồi kẻ nín người kéo về phía họ. Bọn họ đang say rượu nên tiếng la hét của nàng không có kết quả gì, mà càng làm cho những con ma say thêm bầu máu nóng.

MaiAnh vừa then, vừa sợ, kêu cứu ơ ời, nhưng AnDu kẹt phía sau. Cũng may bọn người vô tâm chỉ thích đùa giỡn nên một lúc sau MaiAnh vượt khỏi vòng vây chạy thoát ra ngoài. Dù vậy áo nàng cũng bị rách toét nhiều chỗ.

Thoát khỏi bọn người say, MaiAnh chạy phăng phăng trên con đường vắng người. Đường này không có ánh đèn, cũng không là con đường chính, nên không có cảnh náo nhiệt rước lễ.

Không còn bao xa nữa sẽ tới nhà HamLinh trước tầm mắt, MaiAnh để hết tâm trí chạy tới, vụt bị đội ngược lại vì đụng phải một người từ trong ngõ phóng ra.

Người đó đồ quạu càu nhàu:

- Sao không cẩn thận, lại đâm sầm vào người tôi vậy?

Chừng nhìn thấy nàng là cô gái đẹp, hấn đổi giọng:

- Xin lỗi! Hoá ra là phụ nữ! Nhưng dù sao cô cũng làm tôi đau đó nhé?

MaiAnh cũng nổi giận nói:

- Bộ ông tưởng tôi không bị đau khi đụng ông sao chứ? Tôi đang chạy tới, ai bảo ông ở đâu chui ra? Bây giờ huề rồi, đường ai nấy đi.

Nhưng cả nàng và người đàn ông lạ chưa kịp chạy đi, bỗng từ xa có một nhóm người đi rước lễ tay xách lồng đèn ngũ sắc, vừa đi vừa hát vang lừng.

Người ấy kịp trông rõ gương mặt nàng qua ánh sáng của những ngọn đèn lồng, buộc miệng kêu lên:

- Chao ôi, người đâu mà đẹp thế này?

MaiAnh nghe hấn ta đôi giọng nham nhở cũng kinh hãi nhìn hấn.

Hấn mặc áo trắng bỏ nút không cài, bên ngoài là áo choàng đen. Người hấn to lớn, trông như quân nhân, khá đẹp trai.

Trong khi hấn nhìn nàng bằng đôi mắt thèm thuồng vì thấy nàng ăn mặc hở hang và ngỡ nàng là gái ăn sương, nên chụp tay nàng kéo vào đầu ngõ mà khi nãy hấn chạy ra. Hấn nói:

- Đi cùng! Mình vui lễ với nhau đêm nay, cùng nhé? Cùng hợp nhãn ta lắm đó.

Trong lúc bất chợt không kịp phản ứng, MaiAnh bị hấn kéo tới gian nhà đầu ngõ, rồi đóng ập cửa lại. MaiAnh vùng vẫy, nhưng hấn đẩy nàng vào vách, môi hấn đặt lên môi nàng, một tay hấn xé toạc manh áo trước ngực của nàng và mò mẫm...

Không để bị nhục, MaiAnh cắn môi hấn một cái thật mạnh. Máu đổ ra... Hấn bị đau buông lỏng cánh tay kèm chế nàng, MaiAnh thừa dịp vung tay đập túi bụi vào người hấn.

Hấn bước thụt lùi vì bị phản công thành linh, nhưng cũng vì ngạc nhiên không tưởng tượng nổi một cô gái ăn sương sao có phản ứng kỳ lạ như vậy?

Hấn cho tay chùi môi rướm máu, đồ quạu chửi lên:

- Đồ đĩ! Mày làm tao đau.

MaiAnh cũng sừng sộ nói:

- Đáng kiếp! Đồ dê xồm.

Cùng lúc ấy đoàn thanh niên đi rước lễ tiến đến chỗ của hai người... MaiAnh tức tốc chạy vào nhập bọn với nhóm người trẻ trước đôi mắt tức giận của tên dê xồm.

Thoát nạn khỏi tên nọ, MaiAnh cầm đầu chạy đến cửa nhà HamLinh thì đã mệt ngất ngư. Tên gác đàn trước cổng nhà HamLinh nhận ra MaiAnh, hấn hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi, cô nương mà tôi tưởng là ai chớ? Sao cô nương lại ra nông nỗi này?

Chỉ vì hấn thấy nàng xiêm y tơi tả nên mới hỏi thế. MaiAnh gượng gạo nói:

- Người nên đưa ta lên phòng riêng của chủ nhân người, đừng để khách trong nhà thấy ta.

Tên gác dan vâng lệnh nàng, lập tức hướng dẫn nàng theo hẳn. Vào phòng riêng của HamLinh rồi, MaiAnh bảo tên gác dan:

- Người mau đi báo tin cho bạn ta biết hiện ta đang ở đây. Nhớ đừng cho ai hay biết điều này.

Bây giờ ngồi một mình trong phòng nàng ngẫm nghĩ tủi thương thân phận, lại thêm tức giận tên dê xồm khi nãy làm trò khả ố xé rách áo mình, nên hai tay bụm mặt khóc như mưa.

HamLinh nghe tin có MaiAnh tới nhà mình, tức tốc chạy lên lầu vào phòng. Chừng nhìn thấy MaiAnh đang khóc, xiêm y tả tơi, tóc tai bơ phờ thì ôm bụng cười ngặt.

Nghe tiếng cười HamLinh, MaiAnh âm ức càng khóc to hơn. Lúc bấy giờ HamLinh mới hoảng sợ, hỏi:

- Em sao vậy? Chị xin lỗi vì thấy em mặc áo đẹp như thế mà y như bị ai xé rách, trông buồn cười quá! Nhưng vì sao lại ra nông nỗi này?

MaiAnh chưa kịp trả lời, HamLinh chợt thấy những giọt máu dính trên áo nàng nên hét hoảng la lên:

- Trời ơi! Em bị thương à? Có sao không?

Nghe nói mình bị thương, MaiAnh cũng kinh hãi. Chừng nhìn thấy vết máu trên ngực thì chợt hiểu khi nãy nàng cắn đứt môi tên dê xồm nên máu đổ xuống dính áo nàng. Nàng bỗng thấy tức cười nên nín khóc nói:

- Hắn bị thương, chớ không phải em!

- Hấn là ai? Tại sao em như vậy?

- Hấn là tên mất dạy! Mà thôi, câu chuyện dài dòng lắm! Ngày hôm nay là ngày em gặp toàn chuyện xui. Sáng này...

Nàng tường thuật vụ gặp PhanXi, bị hấn uy hiếp làm tiền. Đến chuyện bị kẹt xe khi đi đến nhà bạn nên phải đi bộ. Rồi bị vây hãm bởi đám người say. Và vừa thoát nạn thì đụng phải tên nham nhở dê xồm...

HamLinh nghe câu chuyện của nàng liền an ủi:

- Đàn ông thấy gái đẹp, giữ trò nham nhở là thường, em đừng tức giận làm gì cho mệt thân. Còn việc bị PhanXi làm tiền, vì có kẹt cô AĐờLài nên chị không dám khuyên em điều gì khác hơn là nộp tiền cho hấn để cứu cô em. Hiện chị có dư 10 ngàn. Chị cho em mượn để góp chung với tiền em có. Còn thiếu 30 ngàn nữa thì chị bày em cách kiếm tiền dễ như chơi. Trước tiên em hãy thay chiếc áo rách kia, rồi chị sẽ giới thiệu em một người...

Vừa nói HamLinh vừa mở tủ áo trong phòng lấy ra một chiếc áo vô cùng lộng lẫy. MaiAnh nghe lời bạn thay áo, rồi đứng trước gương ngắm bóng mình, mỉm cười nói:

- May mà chị với em cùng trạc người, nên mặc áo khấn đồ ai biết được.

Thấy MaiAnh vui vẻ, HamLinh cười tươi nói:

- Bây giờ em ngồi đây uống cốc rượu champagne. Chị sẽ bảo gia nhân mang rượu tới hầu em. Phần chị, chị phải đi gặp

người khách hiện trong nhà chị, để thương lượng vụ kiếm tiền giúp em. Chị sẽ trở lại báo tin vui. Chờ chị chốc lát nhé?

HamLinh mắt hút sau cánh cửa, MaiAnh rất cảm động trước chân tình của bạn.

Kể từ khi lăn lóc vào đời, gian truân khổ ải cũng nhiều. Nhưng nàng cũng có cái may là kết giao được những người bạn hết sức chân tình.

Một Chư trung thành. Một AnDu từ ái như cha. Một HamLinh như người chị, người bạn thân ái. Một AĐờLài thương yêu như mẹ hiền.

Nàng là một trẻ mồ côi, nhưng giờ đây như hưởng được tình gia đình, cha mẹ anh em... Tuy họ không ruột thịt, song họ thương yêu nàng hết dạ hết tình. Nàng đã thoả nguyện lắm rồi.

Bất thành lình có tiếng động ở cửa phòng. MaiAnh đang ngồi soi gương nơi bàn trang điểm, lưng xây về phía cửa. Nghe tiếng động nàng định ninh gia nhân của HamLinh mang rượu đến nên không quay mặt lại, tay vẫn cầm lược chải tóc.

Chợt có một giọng nói lạ mà nàng như đã từng nghe qua:

- Làm ơn gọi phu nhân HamLinh dùm tôi.

Người ấy nói với giọng yếu ớt và ngã quỵ sau câu nói. MaiAnh giật mình quay mặt lại... Vừa khi nhìn thấy mặt người đàn ông lạ, nàng trở mắt sững sờ.

Người ấy mặc áo trắng, nhưng áo nhuộm máu. Chiếc áo choàng đen và gương mặt người ấy, MaiAnh còn lạ gì nữa? Hấn chính là tên dê xồm MaiAnh đã gặp khi nãy!

Nàng không hiểu vì sao mình hấn đầy máu, thương tích khắp người? Tại sao hấn lại quen với HamLinh? Hấn là ai?

Những câu hỏi vang trong đầu nàng được giải toả ngay khi người tớ gái của HamLinh mang rượu đến cho nàng. Vừa vào phòng thấy người đó nằm dài dưới nền nhà, nó quỳnh quáng bỏ ngay mâm rượu xuống, miệng kêu réo inh ỏi:

- Ngài Nam tước! Ngài bị thương có nặng lắm không?

Người đó bất tỉnh nên không đáp lời nó. Nó khệ nệ kéo ông ta lên giường. Nhưng ông ta to lớn, nó không đủ sức làm một mình, nên MaiAnh phải phụ nó khiêng người kia lên giường.

MaiAnh liền hỏi:

- Ông ta là Nam tước nào vậy?

- Là Nam tước PhúNhi, bạn của phu nhân. Cô nương không nghe phu nhân nói đến sao?

Dĩ nhiên MaiAnh có nghe HamLinh nói đến người này. Hấn là người HamLinh yêu thương nhất trong số ba người đàn ông của HamLinh. Hai người kia một là CaSi, một là ÂuVật. ÂuVật là giám đốc ngân hàng Tín Nghĩa mà MaiAnh biết mặt.

HamLinh si mê người này có lẽ vì ông ta thuộc loại người hùng, vốn là một kiện tướng thời trước, lại có gương mặt đẹp trai.

Sở dĩ MaiAnh không biết mặt ông ta, chỉ vì vị Nam tước này đối lập với NãPháLuân, nên ông ta không xuất hiện ở những buổi họp mặt của phe nhóm triều đại này.

Thấy con người nham nhở, hơn nữa là kẻ đối lập với Nã-PháLuân, MaiAnh muốn tránh mặt khi ông ta tỉnh dậy, song đã trễ!

HamLinh tư ngoài hơ hải chạy vào... nhìn thấy người yêu nằm bất tỉnh trên giường thì khóc hu hu, réo gọi:

- PhúNhĩ! Trời ơi, chàng chết rồi!

MaiAnh thấy bạn khóc lóc thảm thiết liền lên tiếng:

- Không đâu! Ông ta chỉ bị ngất vì máu ra nhiều.

Quả đúng như MaiAnh nhận xét. PhúNhĩ tỉnh ngay khi đó.

Thấy tình nhân ngồi khóc bên cạnh, ông ta mỉm cười trấn an:

- Ta không chết đâu! Nàng đừng quá lo cho ta! Ta đấu với hãn lần này cũng bất phân thắng bại! Thằng ấy quả là tay kiếm pháp tuyệt luân.

HamLinh mếu máo nói:

- Chàng lại đấu với AnPhong nữa rồi phải không? Hai người hề gặp mặt nhau là đánh chí mạng. Chẳng lẽ năm mười năm sau vẫn cứ mãi hận thù?

- Máy chục năm vẫn đấu, nếu cần! Nhưng bây giờ xin nàng cho ta thuốc cầm máu và y rượu nóng để...

PhúNhi nói đến đó vụt ngưng, vì bất ngờ nhìn thấy cô gái ăn sương mình gặp khi nãy đang khoanh tay đứng đó, vẻ mặt hết sức tự nhiên.

Ông ta hết nhìn MaiAnh, đến nhìn HamLinh... không hiểu vì sao cô gái kia có mặt trong nhà của nhân tình mình? Tự hỏi:

«Chẳng lẽ cô ta biết mình là tình nhân của HamLinh nên đến đây thóc mách hành động của mình lúc nãy? Hay cô ta không phải thuộc gái bậy bạ? Hoặc là người giống người?»

Trân trời nhìn MaiAnh một lúc, PhúNhi ngáp ngừng hỏi nàng:

- In hình như... À, cô! Có phải tôi đã gặp cô? Có phải khi nãy... Có phải cô là...

MaiAnh thản nhiên ngắt lời:

- Tôi chẳng biết ông là ai. Tôi cũng chưa từng gặp mặt ông. Tôi cần chuyện nói với bạn tôi một tí. Xin cảm phiền cho tôi vài phút, rồi hai người mặc sức tâm tình với nhau.

Nàng nói câu sau cùng là muốn nhủ với HamLinh. Đến lúc đó HamLinh mới sực nhớ MaiAnh, nên riu rít nói:

- Xin lỗi em! Nãy giờ chị quên mất em có mặt ở đây. Cũng vì chị quýnh lo người bạn bị thương mà không nhớ đến việc của em. Em đừng trách chị nhé ?

Nàng dứt lời, kéo MaiAnh ra cửa, nói nhỏ vào tai:

- Chị đã nói chuyện với ông ÂuVật rồi! Ông ta đã bằng lòng giúp em. Hiện ông ta đang chờ em nơi phòng khách nhỏ tầng dưới. Em hãy xuống đó gặp ông ta. Chị ở lại đây với người bạn chị một lúc.

MaiAnh nghe lời bạn bước đi. HamLinh vừa quay trở vào phòng, PhúNhĩ đã lên tiếng:

- Nếu nàng ấy là bạn của nàng, thì ta quả thật có lỗi với nàng ta.

Vì làm tưởng MaiAnh là gái phong trần, giờ biết sự thật không phải nên ông ta nói giọng ân hận. MaiAnh đã bước đi mấy bước, nghe ông ta nói đến mình nên dừng chân lắng nghe... Nàng nghe HamLinh an ủi:

- Chàng bị thương nên ăn nói hàm hồ. Chớ chàng nào có làm điều gì có lỗi với bạn của thiếp đâu?

- Không đâu! Ta quả thật có lỗi với nàng ấy.

HamLinh không rõ trắng đen, cứ tưởng người yêu đang mê sảng nói bậy. MaiAnh nghe cả hai đối đáp, tức cười thâm. Tự nghĩ:

«- Thằng cha này cả đời cũng không dám nói sự thật cho HamLinh biết đã gặp ta ở đâu!»

Bỗng nàng thở dài, nhủ với mình:

«Chẳng qua là ngày ta gặp xui xẻo, trách ai làm chi!»

Chân nàng bước thất thểu xuống lầu đi vào phòng khách nhỏ của HamLinh.

Toà nhà này nàng đâu xa lạ gì? Nơi đây là địa điểm kỷ niệm, chỗ hẹn hò của nàng với NãPháLuân độ nào...

Trở về chỗ cũ đầy kỷ niệm lòng nàng quặn đau, tâm tư da diết...

Con người nàng cần gặp đang đứng chống nạnh trước lò sưởi. Ông ta thấp nhỏ, bụng phệ, tuổi độ trên 40, ăn mặc rất sang, nhưng gương mặt thì rất khó nhìn.

Nàng thăm hỏi:

«- Một người đàn ông như thế, sao HamLinh có thể yêu được? Có lẽ HamLinh chỉ muốn lợi dụng tiền của ông ta mà thôi!»

Thật thế! Một hình hài thô bỉ, không có gì khiến con tim phụ nữ rung động ngoài lớp phú hộ của ông ta!

Bất chợt thấy người đẹp đứng tần ngần đó... Giám Đốc ngân hàng ríu rít mời:

- Trân trọng mời giai nhân vào đây ngồi, tâm sự với tôi một chút cho thoả dạ khát khao. Cái việc nhỏ mọn mấy chục ngàn có đáng gì để người đẹp bận tâm chứ?

Nghe giọng vồn vã của ông ta MaiAnh mừng thầm, nghĩ mình có thể mượn được tiền.

Nàng vâng lời đến ngồi nơi ghế. Ông ta cũng ngồi đối diện với nàng, nói tiếp:

- Sao giai nhân không đến ngay văn phòng tôi, để lo lắng chuyện nhỏ mọn vậy?

MaiAnh nhỏ nhẹ đáp:

- Chỉ vì tôi không dám làm phiền ông.

ÂuVật cười hề hề, giọng dê xồm:

- Trơi ơi, gặp người đẹp thì đâu ai sợ phiền? Nàng cũng nên biết hết thầy đàn ông trên thế gian sẵn sàng làm nô lệ cho đàn bà đẹp. Huống chi nàng là giai nhân bậc nhất kinh thành này, biết bao người muốn quỳ dưới chân nàng để tỏ lòng sùng kính. Và tôi đây muốn được...

Nghe giọng điệu ông ta càng lúc càng nham nhở, MaiAnh rất lấy làm khó chịu, song cố nhẫn nhịn. ÂuVật tấn công tiếp:

- Nàng biết không, nhan sắc và giọng ca của nàng đã làm cho bao nhiêu người si mê tương tư đến chết. Nàng có biết nàng được mệnh danh là «họa mi của hoàng gia» không? Sắc đẹp của nàng dưới bầu trời này không ai sánh bằng.

ÂuVật vừa nói vừa bước tới quỳ sụm dưới chân nàng nói thêm:

- Kẻ này xin hết lòng phụng sự cho giai nhân. Chỉ xin giai nhân để mắt một lần... Chỉ một lần thôi!

MaiAnh đã bắt đầu nóng mặt, song cố gượng hỏi:

- Ông đồng ý cho tôi mượn 20 ngàn vào ngày một không?

- Nàng không phải mượn gì cả! Tôi xin dâng không cho nàng hơn số bạc đó kia, miễn nàng chịu hứa với tôi một lời.

- Điều gì, thưa ông?

- Tôi mai nàng đến nhà tôi... để mình... có dịp tâm sự với nhau và tìm hiểu nhau. Mong nàng cho tôi ân huệ đó... Tôi... tôi...

Ông ta nói đến đó líu cả lưỡi, đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chòng chọc vào bộ ngực căng phồng của giai nhân, hai đầu gối đang quỳ muốn sụm xuống.

Điều lão mơ ước có lẽ là được té sụm trên thân thể ngọc ngà đó...

Mặc dù cần tiền, mặc dù thương cô, mặc dù sợ sự trả thù của PhanXi... Nhưng MaiAnh không thể chịu đựng được nữa, vùng đứng dậy hát ÂuVật một cái mạnh khiến lão ngã xịu.

Vẫn chưa nguôi giận, MaiAnh hậm hực nói:

- Bộ ông tưởng tôi bán thân cho ông để đổi lấy mấy chục ngàn đó à? Ông làm rồi! Cho dù ông giao hết sản nghiệp của ông, tôi cũng không thèm. Tôi thà chịu chết, chớ không bán thân một cách như nhớp đâu!

Nàng nói xong đi thẳng ra cửa, không buồn nhìn mặt tên dê xồm nhăn nhó cỡ nào? Nàng cũng không muốn lên lầu từ giã HamLinh, găm mặt chạy khỏi toà nhà như người điên.

AnDu đứng ngoài ngõ chờ MaiAnh, chợt thấy một cô gái mặc áo màu hoa lý từ trong nhà chạy tung ra đường suýt tông vào người mình. Chừng nhận ra MaiAnh, ông kinh ngạc gọi:

- MaiAnh! Cháu chạy đi đâu vậy? Bác nhớ cháu mặc áo màu hồng, sao bây giờ màu áo lại khác?

Nghe tiếng AnDu, MaiAnh mới đứng lại, rồi bỗng nhiên ôm mặt khóc oà lên. AnDu không tiện hỏi, dìu nàng đến chỗ đậu xe. Chư thấy cả hai đi đến liền mở cửa xe. Bỗng Chư mở mắt tròn xoe ngạc nhiên nhìn chủ, vì không biết cô chủ trở về nhà thay áo lúc nào? Chư muốn hỏi, nhưng thấy MaiAnh nước mắt đầm đìa, nên ngần ngừ một lúc hỏi:

- Chúng ta phải đi đâu?

AnDu đáp:

- Về nhà.

Cỗ xe bắt đầu lăn bánh. Ngoài đường giờ ấy đã thưa thớt người đi. Cuộc rước lễ đã dứt, thiên hạ lần lượt trở về nhà.

Khi đi kèn trống tưng bừng... Khi về ai nấy mệt nhừ, áo quần nhăn nheo, bước chân lê lét...

MaiAnh vẫn còn sụt sùi khóc. AnDu ngồi bên cạnh lặng câm, không hé miệng nói tiếng nào.

Ngày hôm nay là ngày xui xẻo nhất đời nàng!

Ngày mà người tình vĩnh viễn trong vòng tay người đàn bà khác! Ngày mà nàng bị tên khốn nạn PhanXi làm tiền một cách vô lương tâm. Ngày mà nàng bị nhục bởi những tên dê xồm dơ dáy...

Thành phố này còn gì để nàng luyện tiếc? Nếu không muốn nói nơi đây là địa ngục, thì cũng là nơi làm tâm hồn nàng đốn đau.

Trong giây phút chán nản buồn khổ nàng lại nhớ đến ĐạtSơn và ân hận khi trước đã không nghe lời chàng bỏ xứ này ra đi, để rồi ngày nay lâm vào cảnh ngộ cực kỳ chua cay.

Từ ngày chàng mang vết thương vì nàng, hẳn chàng đau lòng không muốn trở lại xứ này nên lâu rồi chàng bất tin.

MaiAnh chợt nhớ đoạn thư của ĐạtSơn nhắn nhủ nàng hôm nào:

«Bao giờ cô thấy hạnh phúc hiện tại chua chát thì nên nhớ rằng tôi còn đó...»

Nước mắt nàng lại trào ra...

Khi này nàng khóc vì uất hận tên PhanXi và những tên dê xồm nham nhở, nhưng bây giờ những giọt lệ nóng hổi này vì một ĐạtSơn vắng mặt mà nàng tưởng nhớ.

Nàng ao ước phải có chàng bên cạnh để được khóc thật nhiều, để được rủ rỉ những lời hối tiếc, để được nghe lời

khuyên của chàng một lần hay nhiều lần... mà nàng biết chàng sẽ hân hoan lắm.

MaiAnh nhớ đến gương mặt rạng rỡ vui mừng đầy cảm động của ĐạtSơn hôm nào khi nghe nàng hứa theo chàng qua Mỹ.

Ánh mắt chàng hôm đó nếu không phải là ánh mắt yêu đương thì làm sao có thể đậm đà thân ái đến thế?

Bây giờ nàng mới nhận biết người ấy yêu nàng!

Phải! Nếu không yêu nàng chàng đâu đau khổ khi biết nàng là nhân tình của NãPháLuân? Nếu không yêu nàng thì việc gì chàng sợ thành phố này mà không dám trở lại?

Càng nghĩ MaiAnh càng thấy hối hận vì đã làm khổ một người yêu nàng với tất cả tấm lòng.

Giờ đây mang mối sầu tình, hỡi người ấy tìm quên trên sóng nước đại dương? Giờ đây khi tim nàng bắt đầu vương vấn nuối tiếc thì chàng đã ra đi vĩnh viễn không quay về!

Tìm đâu ra một cánh chim biển đau thương lạc loài?

MaiAnh lại khóc! Khóc một cách tức tử... Lần này nàng khóc vì hận mình, trách mình!

AnDu ngồi im bên cạnh thấy nàng khóc mãi không nín, không chịu đựng được, bèn lên tiếng:

- Cháu khóc lu bù như vậy đâu giải quyết được gì chứ?

MaiAnh ngược mặt lên định nói cho AnDu biết nỗi lòng mình, chợt trông thấy một bên mắt của AnDu tím bầm, sưng húp, nên lo lắng hỏi:

- Bác sao vậy? Bộ ai đánh bác à?

AnDu cười nhỏ, đáp:

- Khi nãy rượt theo cháu, bác tông vào bọn người đi rước lễ. Bọn họ ấu đả với bác một lúc. Khi bác thoát khỏi được họ thì mắt cháu luôn. Vì vậy mà bác tới nhà HamLinh trễ như vậy.

Mi còn đong lệ, nhưng nghe AnDu kể, MaiAnh không nhin cười được, hỏi:

- Bác đánh lộn thắng hay thua mà mắt lại sưng húp vậy?

- Bọn chúng có đứa bị lợi tay, có đứa bị đổ máu mũi đó.

- Vậy ra bác thắng sao?

- Chớ còn gì nữa? Ta quật chúng nó một hồi. Chúng nó hoảng sợ bỏ chạy hết. Nhưng ta cũng bị một cú vào mắt...

MaiAnh cười cười hỏi:

- Bác có học võ của người Nhật phải không?

- Biết sơ sơ thôi.

MaiAnh nhú mày nói:

- Bác biết sơ sơ mà quật người ta lọi tay, đổ máu mũi. Phải bác biết rành chắc chúng nó chỉ còn cái xác không hồn rồi.

Mặt nàng ít phút trước đó u sầu ủ dột, bỗng nhiên tươi rói cười nói với AnDu. AnDu khoan khoái cười hề hề.

MaiAnh làm bộ mặt nghiêm nói:

- Cháu thật phục bác sát đất. Việc chi bác cũng biết, cũng rành. Nhưng việc biết võ nghệ càng không thể tưởng tượng được!

AnDu thật tình kể:

- Hồi bác còn làm Hoàng tử ở Hy Lạp, lúc ấy thường nhìn thấy những cận vệ của vua cha luyện võ của người Nhật, nên bác cũng học chơi với họ chút ít. Không ngờ ngày nay hữu dụng.

MaiAnh kêu lên:

- A...

Tiếng kêu «A» thật dài, vì MaiAnh chợt nhớ ra AnDu vốn là Hoàng tử nước Hy Lạp. Hèn chi ông ta có lắm tài!

Cả hai vụt cười rộ lên, nhất là khi AnDu nghe MaiAnh kể đã cản bờ của HamLinh đứt môi đổ máu, rồi đến việc hát lão ÂuVật té nhào... An Du khoan khoái cười ha hả một lúc mới nói:

- Cháu thật quá lắm đó nhé? Sao lại dám ức hiếp hai cục cưng của HamLinh chứ?

MaiAnh cũng cười nói:

- Ai bảo chị ấy chọn bồ toàn là hạng dê xồm làm chi?

Cả hai lại cười nghiêng ngửa. Hoá ra một ngày xui xẻo lại kết thúc bằng những tràng cười vui vẻ.

* * *